

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.481/2023/6.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Ferencz Jácint ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Önkormányzati Hivatal (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vajda Attila ügyvéd (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó igény
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (31. sorszám alatt)
A csatlakozó fellebbezést benyújtó fél:	felperes (a másodfokú iratok között 3. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.383/2022/30-I. sz. végzésével kijavított 5.K.700.383/2022/30. sz. ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2013. június 1. napjától aljegyzői, majd 2017. május 1. napjától jegyzői munkakörben határozatlan idejű közzszolgálati jogviszonyban állt az alperessel, jegyzőként az helység1 Önkormányzati Hivatal vezetője volt. Az alperesi közös önkormányzati hivatalhoz hat település tartozott: település1, település2, település3, település4, település5 és település6; mindegyik települést polgármester irányította. A jegyző tekintetében a felmentés jogát a hat polgármester együttesen gyakorolta, az egyéb munkáltatói

jogokat pedig település1 polgármestere. A felperes nem rendelkezett munkaköri leírással, a jegyzői munkakörét a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.), a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) valamint az egyéb jogszabályok alapján kellett ellátnia. A munkakörét munkáltatói szabályzat, előírás nem szabályozta. A felperes 2022. február 1. napjától keresőképtelen állományba került megbetegedése miatt. Az alperes 2022. március 22. napján a felperes közszolgálati jogviszonyát írásban felmentéssel megszüntette, a felmentésről a közös önkormányzati hivatal polgármesterei 2022. március 22. napján egyhangúlag döntöttek a 6/2022. (III. 22.) számú határozatukkal, a felmentést a felperessel 2022. március 25. napján e-mailben, majd 2022. március 28. napján postai úton is közölték. A felmentés szerint annak indoka bizalomvesztés, amelyet az alperes 15 felmentési indokra alapított. A felperes a felmentését követően munkanélküli ellátást igénybe vett, aktívan állást keresett, végül helység2 tudott elhelyezkedni nem vezetői beosztásban.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében a felmentés jogellenességére hivatkozással az alperest a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján 16 havi illetményének megfelelő összegű, 10.580.800 forint kárártalány megfizetésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint a munkáltatói intézkedés sérti a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontját, 66. § (1)-(2) bekezdését és 76. § (2) bekezdését. Munkáját mindig kellő odafigyeléssel, gondosan végezte, szóbeli megállapodás alapján megosztotta a munkát az aljegyzővel, a felmentésben feltüntetett néhány szerződésszegést nem ő követte el. A felmentésben megfogalmazott indokok sem önmagukban, sem összességükben nem alkalmasak arra, hogy kétségbe vonják szakmai lojalitását. A felmentési indokok nem valósak, több indok pedig a világosság követelményébe ütközik. Az alperes egyrészt kötelezettségszegéseket próbál valótlanul a terhére róna, másrészt általános jellegű szubjektív véleményeket fogalmazott meg a munkavégzésével kapcsolatban. Részletesen hivatkozta a 16 havi átalánykártérítés összecszerűségének indokait: az elhelyezkedési nehézségeit, a végkielégítéstől való elesését, az egészségi állapotára alapított - az egyenlő bánásmód sérelmével járó – felmentését, a felmentés indokainak jogellenes nyilvánosságra hozatalát, az új álláshelyre való bejárás nehézségeit, családi életének elnehezülését, továbbá azt, hogy kárenyhítési kötelezettségének eleget tett.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében. Jogszerűnek tartotta a bizalomvesztésre alapított felmentést, mely nem sértette a keresetben megjelölt jogszabályhelyeket. A felperes nem a vezetői iránti szakmai lojalitással látta el a feladatait, nem törekedett az alkotó együttműködésre, nem volt fegyelmezett és lényeglátó. A hibái és mulasztásai miatt a belé vetett vezetői bizalom elveszett, a terhére rótt mulasztások külön-külön és összességükben is alkalmasak voltak a bizalomvesztés megállapítására. A kártérítési igény összecszerűségét eltúlozottnak tartotta, legfeljebb 2 havi illetménynek megfelelő kárártalány lehet indokolt az álláspontja szerint. Hivatkozott ebben a körben arra, hogy munkaerőhiány van, a felperes a végzettségével és szakmai gyakorlatával könnyen elhelyezkedhet, továbbá nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a jogellenes felmentésre figyelemmel kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek átalánykártérítés jogcímén 5.290.400 forint tőkét és annak késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítéletének indokolásában - az irányadó jogszabályi háttér részletes ismertetését követően - kifejtette, hogy arról kellett határoznia, miszerint a felperesi felmentés jogellenes volt-e bizalomvesztésre alapítottan és emiatt megilleti-e a 16 havi kárátalány. A felmentés jogszerűsége körében az alperesnek kellett bizonyítania a felmentés valós, világos és okszerű indokait, míg a felperest terhelte a 16 havi kárátalány iránti igény megalapozottságának bizonyítása azzal, hogy a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett. A felmentés jogát a felperes felett a közös önkormányzati hivatalhoz tartozó hat település polgármestere együttesen gyakorolta, erre tekintettel a polgármestereket nem tanúként, hanem az alperes képviselőiként hallgatta meg a perben. A felperes jegyzői munkakörében nem rendelkezett munkaköri leírással, munkáját kizárólag a rá irányadó jogszabályok alapján végezte, munkáltatói előírás, utasítás erre nem volt. A Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontja, 66. § (1) és (2) bekezdése, valamint 76. § (2) bekezdése alapján a bizalomvesztés indoka kizárólag a kormánytisztviselő magatartásában, illetve munkavégzésében megnyilvánuló és bizonyítható tény lehet. Az irányadó kúriai gyakorlat szerint a bizalmatlanság mint indok nem lehet személyes szimpátia kérdése. A Kttv. 63. § (3) bekezdése szerint a felmentést a munkáltató köteles indokolni, mely indoknak világosnak kell lennie, a munkáltatónak kell bizonyítania a felmentési indok valós és okszerű voltát. Az irányadó kúriai gyakorlat szerint a világosság megítélésénél nem a szóhasználatnak, hanem az indokolás egészének való jelentősége. Bizalomvesztésnél a vezetői bizalom megrendülését kell vizsgálni, melyhez nem elegendő valamely kormánytisztviselői kötelezettségszegés igazolása, szükséges még a bizalmi elvben bekövetkezett törésre történő utalás is. A bizalomvesztés egy erkölcsi, etikai jellegű bizalmi elvet juttat kifejezésre, mely az érintettek közötti szubjektív érzésen túli körülmény kell, hogy legyen, ennek valódiságát és okszerűségét a munkáltatónak kell bizonyítania. A 3/2016. (III. 21) KMK vélemény és a 95. számú MK állásfoglalás szerint is a felmentés okának világosan ki kell tűnnie a felmentésből. Az irányadó kúriai gyakorlat alapján bizalomvesztés esetén a munkáltató nem köteles fegyelmi eljárást indítani. A Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti magatartás tanúsítása esetén a munkáltatói jogkör gyakorlója dönt arról, hogy fegyelmi eljárást indít vagy bizalomvesztésre hivatkozva felmentéssel szünteti meg a közszolgálati jogviszonyt. A Kttv. 76. § (1) bekezdése szerinti esetben kötelező a fegyelmi eljárás megindítása, mely nem vonhatja maga után a bizalomvesztésre alapított felmentést.

[5] Az elsőfokú bíróság ezt követően az egyes felmentési indokok jogszerűségét egyenként vizsgálta, mindegyiknél külön kifejtve a felperesi és alperesi álláspontot, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményét, számba véve a bizonyítékokat, és mindezek alapján megadta az egyes felmentési okok jogszerűsége körében elfoglalt elsőfokú bírósági álláspont indokait.

[6] Az 1. felmentési indok szerint a közös önkormányzati hivatalhoz tartozó települések tekintetében a belső ellenőrzés biztosítása a jegyző részéről nem történt meg teljeskörűen. település2 tekintetében a belső ellenőrzés 2022. évre nincs biztosítva, a további öt település részére a december 31. napjáig elfogadni szükséges belső ellenőrzési terv csak 2022. február 1. napján érkezett meg az önkormányzatokhoz elfogadásra. Az elsőfokú bíróság ítéleti érvelése szerint a Mötv. 119. § (4) bekezdése alapján a jegyző feladata volt

gondoskodni a belső ellenőrzés működtetéséről a tárgyi településeken. A felperes nem rendelkezett munkaköri leírással, a jegyzői feladat részletszabályait a munkáltatói nem határozták meg. A Mötv. 119. § (4) bekezdése szerinti módszertani útmutatókat, nemzetközi belső ellenőrzési standardokat az alperes nem csatolt. A felperes javaslatára döntött település² kivételével a további öt település arról, hogy szolgálatot váltanak a belső ellenőrzésre, a STT (a továbbiakban: STT) helyett más céget, a cég¹-t bízzák meg. 2022. évre település²nek nem volt biztosított a belső ellenőrzése, nem volt megállapítható ugyanakkor, hogy az STT írásban mondta volna fel a belső ellenőrzésre vonatkozó szerződést. A szerződést település² település sem mondta fel, ugyanakkor ténylegesen az STT már nem látta el 2022. évben a belső ellenőrzési feladatokat. A jegyző kötelezettsége volt, hogy a hat település belső ellenőrzését működtesse, azonban a belső ellenőrzésre vonatkozó szerződések megkötése a települések képviselő-testületeinek jogköre volt, nem pedig a jegyzőé. Ebben a felperesnek csak előkészítő szerepe volt, aminek határidőben nem tett eleget, mert öt település tekintetében 2021. december 31-ig nem állt rendelkezésre a belső ellenőrzési terv. település² tekintetében nem volt megállapítható konkrét kötelezettségszegés a felperes terhére, mert település² polgármestere akként nyilatkozott, hogy nem kívánta megszüntetni az STT-vel a belső ellenőrzésre vonatkozó szerződést 2021-ben. A felperest késedelem nem terhelte abban a tekintetben, hogy az új szolgáltatóval kötendő belső ellenőrzési szerződést elkészítse település² településre vonatkozóan. település² polgármesterének magatartása vezetett ahhoz, hogy 2021. év végéig függőben volt, hogy település² tekintetében az STT látja-e el a belső ellenőrzést. A felperes terhére a Mötv. 119. § (4) bekezdésének megsértése volt megállapítható, mert nem gondoskodott arról, hogy a 2021. december 31-ig öt település tekintetében a belső ellenőrzési terv rendelkezésre álljon a 2022. évre. Ez legalább gondatlan kötelezettségszegés, azonban ez nem minősülhet az ezen túlmutató bizalomvesztési indoknak a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerint. A felperesi kötelezettségszegés legfeljebb fegyelmi eljárás megindítására adhatott volna alapot, a szakmai lojalitás követelményét a felperes nem sértette ezzel a magatartásával, tehát az 1. felmentési indok jogellenes.

[7] A 2. felmentési indok szerint az ágazati szociális pótlék visszafizetési kötelezettséggel kapcsolatban a Magyar Államkincstárral felmerült jogvitában az alperes részéről személy¹ ügyvéd került megbízásra az alperesi érdekek képviseletére. A felperes 2021. decemberében nem tudott érdemben válaszolni az ügygel kapcsolatban, az ügyben a felülvizsgálati kérelem nem került benyújtásra, ezért az önkormányzatok a részletfizetés lehetőségétől is elestek, 2022. első negyedévében három önkormányzat 1.029.572 forintot fizetett meg. Az elsőfokú ítéleti indokolás szerint a felperest a Mötv. 81. § (3) bekezdés c) pontja alapján az önkormányzat működésével kapcsolatos feladatok ellátása terhelte, az alperes fegyelmi eljárás keretében vizsgálhatta volna, hogy a felperes követett-e el vétkes kötelezettségszegést azzal, hogy a megbízott ügyvédet megfelelően beszámoltatta-e az ügygel kapcsolatban. Nem róható a felperes terhére, hogy a megbízott ügyvéd nem megfelelően látta el a feladatát, a felperes ugyanis nem volt jogosult és köteles az ügyvédet utasítani a tevékenysége körében, erre jogszabály nem jogosítja és kötelezi, az alperes sem tudott ilyet megjelölni. A felperes magatartása nem sorolható a bizalomvesztés körébe, a szakmai lojalitást nem sértette, a hat önkormányzat döntött az ügyvéd meghatalmazásáról, ez az ő jogkörük volt, nem a felperesé. Mindezek alapján a 2. felmentési indok jogellenes.

[8] A 3. felmentési indok szerint település⁶ község tekintetében a felperes mint a helyi választási iroda vezetője nem jelentette be a 2022. január 25-i határidőt betartva a Nemzeti Választási Iroda felé a választás helyszínének módosítási igényét, ezért az értesítő levelek a felújítás alatt álló település⁶i Polgármesteri Hivatal címére utalva lettek kézbesítve a választópolgárok részére. A helyesbítést az aljegyző 2022. február 9. napján tette meg, és az értesítő levelek kiküldéséről is gondoskodott. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény (a továbbiakban: Ve.) 66. § (1) bekezdése, 77. §

(1) bekezdése és 79. § (1) bekezdése szerint a jegyző feladata, hogy a szavazókörök kialakítását érintő változásokat figyelemmel kísérje, a változás-átjelentés feladata a jegyzőt terheli. Határidőn túl történt a tárgyi esetben a választási címben való változás bejelentése, amit az aljegyző végzett el. Nem nyert hitelt érdemlő bizonyítást, hogy a felperes azért mulasztotta el az átjelentést, mert gondatlanul megszegte a kötelezettségét, illetve hogy nem működött együtt a település6i polgármesterrel. A felperes előadása szerint munkamegosztás volt közte és az aljegyző között, az aljegyző intézte település6 ügyeit, és nem tájékoztatta a felperest időben a címváltozásról. Más bizonyíték nem támasztja alá, hogy a felperest határidőben értesítették volna az átjelentés szükségességéről. Mindezek alapján a nem megfelelő felperesi együttműködés, mint lehetséges bizalomvesztési indok nem nyert bizonyítást, a 3. felmentési indok jogellenes.

[9] A 4. felmentési indok értelmében település6 községet érintően a 2013. évben létrehozott társulás1 dokumentumai nincsenek rendben. Hiányosság fedezhető fel település6 tekintetében a főépítész hivatalos megnevezésére vonatkozóan, az ETDR felületen személy2 van feltüntetve a település főépítészeként. Ebből látszik a pontos feladatvégzés hiányossága, a pontatlanság és az elkötelezettség hiánya, a rendszerek felügyelete folyamatos munkavégzést igényel, ezekért a jegyző a felelős. Az elsőfokú ítéleti indokolás szerint a felperes nem vitatta, hogy hibák szerepelnek a társulás1 dokumentumaiban, és az alperes is elismerte, hogy a társulás1 2014-es irataiban szerepel az átvezetési hiányosság, és a hibát csak sok évvel később, 2022. márciusában rótták a felperes terhére. Ez az esetleges felperesi kötelezettségzegés fegyelmi eljárás keretében lett volna vizsgálható, de bizalomvesztésre nem adhatott alapot, a szakmai lojalitást nem sértette. A felperes 2014-ben még nem töltött be jegyzői munkakört, nem az ő feladata lett volna a változás átvezetése, ezért a 4. felmentési indok jogellenes.

[10] Az 5. felmentési indok szerint település6-on a 2019-es helyi önkormányzati választást követően a képviselő-testület alakuló ülésén a felperes a teljes testületet félrevezette az alpolgármester-választást illetően. A képviselő-testület egyik tagjának azt a tájékoztatást adta, hogy a ciklus félidejében az alpolgármestert a képviselő-testület újraválaszthatja. A Möt. 76. §-a rendelkezik az újraválasztásról, a felsorolt esetek között a felperesi tájékoztatás szerinti eset nem szerepel. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a jegyző esetleges téves tájékoztatása megalapozhatta volna a bizalomvesztési felmentési indok jogszerűségét, azonban az 5. felmentési indokbeli hivatkozás nem nyert bizonyítást. A feltárt adatok szerint a felperes valóban tájékoztatást adott arról, hogy a ciklus félidejében új alpolgármestert lehet választani, azonban azt is hozzátette, hogy csak abban az esetben, ha a régi alpolgármester lemond. Ez a tájékoztatás nem volt jogszabálysértő, továbbá a 2022. évi márciusi felmentéshez képest túl régi esemény is volt. Az irányadó kúriai gyakorlat szerint közzszolgálati kötelezettségzegés évekkel később bizalomvesztést már nem alapozhat meg. Mindezekre tekintettel az 5. felmentési indokot is jogellenesnek tartotta.

[11] A 6. felmentési indok szerint több települést érintően nincs a közművelődés-szervező személyére vonatkozóan megállapodás megkötve, így 2022. június 1. napjától település1 és település3 települések által sikeresen elnyert pályázat csak erre a két településre vonatkozóan érvényes. település2 kivételével nincs megoldva a településeken a közművelődési referensek kérdése az idei évre. Az elsőfokú ítélet érvelése szerint nem világos a 6. felmentési indoknál, hogy valójában mit rótt az alperes a felperes terhére bizalomvesztési indokként. Nem tartalmazta, hogy a felperes félrevezette volna a polgármestereket a közművelődési referensre vonatkozó tájékoztatásaiban, erre csak utóbb a

perben a védiratában hivatkozott az alperes. A 6. felmentési indok nem felel meg a Kttv. és a MK 95. számú állásfoglalás szerinti világosság követelményének, ezért az jogellenes.

[12] A 7. felmentési indok szerint a cég² képviselőjének település⁷, település¹ és település⁶ polgármestereivel történt egyeztetésén a felperes nem az alpereshez tartozó települések érdekét, hanem település⁷ település érdekeit képviselte, mely a teljes bizalomvesztés tényét alátámasztja. Az település¹i képviselő-testület 2022. február 15. napján egyhangúlag döntött a felperessel szembeni teljes bizalomvesztés meglétének tárgyában. Az elsőfokú ítéleti érvelés szerint az egyeztetésen település⁷ település szerette volna a kutakat megtartani öntözésre, a felperes település⁷ polgármesterével együtt a kutak megmaradása mellett érvelt és elmondta, hogy pereskedésre adhat okot, ha nem tisztázza a négy tulajdonos település, hogy milyen arányban viselik a tömedékelés költségeit. A feltárt adatokból nem azonosítható, hogy a felperes település⁷ érdekeit képviselte, és ezzel megsértette a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerint lojalitás követelményét. A felperes feladata volt, hogy felhívja a polgármesterek figyelmét az esetleges károsodás lehetőségére, nem lehet bizalomvesztési indok, hogy a felperes jegyzőként véleményt nyilvánított. Mindezek alapján a felperes nem tanúsított bizalomvesztést megalapozó kötelezettségszegést, a 7. felmentési indok így jogellenes.

[13] A 8. felmentési indok szerint az település¹ külterület 02/12. helyrajzi szám alatti ingatlant érintő telekmegosztás során a felperes nem valósított meg fegyelmezett és lényeglátó feladatvégzést. település¹ község polgármestere ingatlanmegosztási kérelmet nyújtott be az illetékes kormányhivatalhoz, melyre hiánypótlási felhívás érkezett. település¹ község polgármestere kérelmet nyújtott be a hiánypótlási határidő meghosszabbítása iránt, majd az település¹i képviselő-testület határozat formájában döntést hozott a földvédelmi járulék megfizetésének tárgyában 2.200.000 forint értékben, mely kifizetését a jegyző asszony visszatartotta. Ezt követően a kormányhivatal az ingatlanmegosztási eljárást megszüntette. Az elsőfokú bíróság ítéleti érvelése szerint a peres felek eltérően nyilatkoztak abban a kérdésben, hogy kellett-e a felperes aláírása a földvédelmi járulék elutalásához. Az alperes ezzel kapcsolatban bizonyítási indítványt nem tett az állítása alátámasztására. A felperes csatolt iratot arról, hogy 2022. február 1. napjától a táppénzes időszaka alatt is utasította az illetékes ügyintézőt, hogy intézze az összeg utalását, de ő nem végezte el a feladatát. A felperes magatartása legfeljebb fegyelmi eljárás alapját képezhetne volna, de a bizalomvesztést nem alapozhatta meg, a szakmai lojalitást nem sértette, ezért a 8. felmentési indok jogellenes.

[14] A 9. felmentési indok szerint település⁵ képviselő-testülete a 2021. évi munkája elismeréseként egyszeri nettó 150.000 forint pénzjutalomban részesítette személy³ települési képviselőt. Mivel a képviselő-testület a Mötv.-ben nem szabályozott jutatásról rendelkezett, ezzel jogszabálysértést követett el, mely miatt az illetékes kormányhivatal törvényességi főosztálya törvényességi felhívást bocsátott ki az önkormányzat felé. A felmentési indok szerint a Kttv. szerint bizalomvesztésnek minősül, ha a jegyző a feladatait nem a vezetői iránti szakmai lojalitással látja el, a bizalomvesztés indoka kizárólag a jegyző magatartásában illetve munkavégzésében megnyilvánuló és bizonyítható tény lehet. Az elsőfokú bíróság ítéleti indokolása szerint a 9. felmentési indok nem tartalmazta, hogy mit rótt az alperes a felperes terhére bizalomvesztési indokként, nem szerepelt benne, hogy a felperes nem figyelmeztette a képviselő-testületet, hogy jogosulatlan juttatásról határoz. Mindezek alapján a felmentési indok nem okszerű, az MK 95. számú állásfoglalás szerint a felmentési indok utóbb nem bővíthető, ezért a 9. felmentési indok jogellenes.

[15] A 10. felmentési indok szerint település⁵ települést érintően említésre méltó a településrendezési terv hivatalt érintő intézkedésének elmaradása és ennek hónapokra történő elhúzódása is. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint nem világos a fenti indokolásból, hogy az alperes milyen bizalomvesztési indokot rótt a felperes terhére. Csak utóbb a perben

hivatkozott az alperes arra, hogy a felperesnek kellett volna a lakossági fórumot összehívnia és a véleményezési dokumentációt kiküldenie. A lakossági fórum összehívásának kötelezettsége nem a felperest, hanem a polgármestert terhelte a 314/2012. (XI. 8.) Korm. rendelet 29/A. § (1) bekezdése és település⁵ község 7/2017. (VI. 8.) Önkormányzati rendelete alapján. Figyelembe kellett továbbá venni, hogy ebben az időszakban pandémia volt, amikor a személyes fórumok összehívása gyakran késedelmes vagy halasztott volt. A tervező cég és az önkormányzat megállapodott a lakossági fórum elhalasztásában, továbbá a felperest egyébként sem terhelte felelősség a fentiek miatt a személyes lakossági fórum összehívásának mellőzésében. Mindezek alapján a 10. felmentési indok jogellenes.

[16] A 11. felmentési indok szerint a felperes település² polgármesterével 2019. decemberétől nem tudott együttműködni és együtt dolgozni, a polgármester részéről többször kifejezésre is került, hogy a jegyző adja át a szakmai irányítást az aljegyzőnek, ez azonban nem történt meg. Aláírásra együttesen a polgármester és a jegyző voltak jogosultak az önkormányzat bankszámlái felett, ez a probléma a cég² 2022. februári felszólítása során jelentkezett, ekkor derült ki, hogy a polgármester 2021. májusában meghozott döntését, mely a cég² felé egy 650.000 forintot meghaladó számla kifizetését visszatartotta, aláírásával nem látta el, így a cég² végrehajtás alá akarta vonni az önkormányzatot. Az elsőfokú ítéleti érvelés szerint a papíralapú számlákat a polgármesternek és a jegyzőnek együttesen kellett aláírni, az ügyintézők intézték a számlák utalását. A cég² általi számla befizetési határideje 2021. január 18. napja volt, a település²ⁱ polgármester csak késve, 2021. május 18. napján hozott határozatot a kifizetés engedélyezéséről. Az alperes nem bizonyította, hogy az ügyintéző jelezte volna a felperesnek, hogy írja alá a vízszámlát, hogy utalásra kerülhessen az összeg. Az utalás nem a felperesi jegyző feladata volt, hanem az ügyintézőé. A 11. felmentési indokban szereplő azon okra, hogy a jegyző nem tud együttműködni a polgármesterrel és a kérésére nem adta át a szakmai irányítást az aljegyzőnek, bizalomvesztés miatti felmentést jogszerűen alapítani nem lehet, mert a Mötv. és a Kttv. szabályai értelmében a jegyző a felettese az aljegyzőnek, ezért a jegyző irányíthatja az aljegyzőt, és nem fordítva. Erre még a polgármester mint a jegyző felettese sem utasíthatta jogszerűen a jegyzőt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti szakmai lojalitás megsértését, és a 11. felmentési indokot jogellenesnek tartotta.

[17] A 12. felmentési indok szerint problémát jelentett a számlák feletti aláírási jogosultság, mert a felperes táppénzes távolléte idején az önkormányzatok és a közös hivatal sem fért hozzá a bankszámlákhoz, készpénzes felvételre sem voltak jogosultak teljeskörűen. Az elsőfokú ítéleti érvelés szerint az aláírási jogosultság engedélyezése nem a felperes jogköre volt, hanem a képviselő-testületké. A felperes felmentését követően erre azonnal nem került sor, a jegyző helyettesítése az aláírási jogosultság kapcsán csak 2023. márciusában valósult meg, ekkor engedtek a képviselő-testületek aláírási jogot az aljegyzőnek is, melyről határozattal döntöttek. Az a körülmény, hogy a felperes nem kezdeményezte, hogy a képviselő-testületek hozzanak határozatot arról, hogy az aljegyző vagy más helyettesítse őt, nem alapozza meg a szakmai lojalitás megsértését, erre figyelemmel a 12. felmentési indok is jogellenes.

[18] A 13. felmentési indok szerint település⁴ község tekintetében az kastély¹ pályázatot érintően a pályázat intézése a felperesnél koncentrált. A felperes táppénzes távollététől kezdődően a tervezési szakban a résztvevőkkel való kapcsolattartás és a határidő betartása nagymértékben ellehetetlenült az önkormányzat számára. A mérőföldkövek betartása kétségessé vált, és ezzel a pályázat megvalósítása is aggályos lett. Az elsőfokú ítélet érvelése szerint település⁴ polgármestere bízta meg a felperest a pályázat intézésével, a felperes nem volt jogosult és köteles a rábízott feladatokat tovább delegálni, nem járt el jogszerűtlenül, hogy ezt nem tette meg. A kastély felújítása két szakaszból állt, a tervezési és a megvalósítási

szakból, mindkét szakaszra konzorciumi szerződést kötött a polgármester és a helység3 Önkormányzat, melynek alkalmazottai látták el a projektmenedzsmenti feladatokat. Az első mérföldkő a tervezésre vonatkozott (a tervdokumentációk elkészíttetése és bekérése), melyet követő munkákban, a további mérföldköveknél a felperes már nem dolgozott az alperesnél, így a kastélyfelújítási munkákban sem vett részt, 2022. február 1. napján táppénzes állományba került. A felperes végezte az érdemi feladatokat az első mérföldkő kapcsán, a további időszakra azonban már nem volt ráhatása a táppénzes állománya miatt, ugyanakkor a 13. felmentési indok éppen a táppénz kezdetétől felmerült nehézségeket rótt a felperes terhére. A tervezési szakban a felperes ügyintézése miatt felmerült esetleges késedelmek, hiányosságok legfeljebb fegyelmi eljárás keretében lettek volna vizsgálhatók, erre azonban nem került sor. A 13. felmentési indokban a felperes terhére róttak a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti bizalomvesztési indokot nem merítettek ki, ezért a felmentési ok jogellenes.

[19] A 14. felmentési indok szerint település1 polgármestere többszöri kérésének sem tett eleget a felperes, hogy nyilatkozzon a betegsége miatti távollétének hozzávetőlegesen becsülhető idejéről, ezért a hivatal nem tudja, hogy milyen idejű és súlyú átmeneti döntéseket tud meghozni, többek között a bankszámlák feletti aláírási jogosultságoktól egészen az új ügyintéző vagy jogi referens munkatárs felvételéig. Az elsőfokú ítélet érvelése szerint a felperes eleget tett a táppénzes állománya kapcsán a szükséges tájékoztatási kötelezettségének arra vonatkozóan, hogy meddig lesz távol a munkától, orvosi igazolást csatolt a keresőképtelenségéről, melyben szerepelt, hogy a felperes betegsége miatt táppénzen van, kezelése és kivizsgálása folyamatban van. 2022. február 1. napján kezdődött a keresőképtelensége, ehhez képest időben beszerezte az orvosi igazolást, az 2022. február 10. napján kelt. A felperes visszatérése az orvosi vélemény alapján még bizonytalan volt 2022. februárjában, ezért ennél pontosabb tájékoztatást a felperes nem tudott adni az alperesnek. A felperes a 14. felmentési indokban foglalt magatartásával sem sértette meg a szakmai lojalitás követelményét, ezért ez a felmentési ok is jogellenes.

[20] A 15. felmentési indok szerint problémaként merült fel a felperes vezetői kompetenciáinak hiánya, mint például a visszajelzés. A szükséges vezetői kompetenciák tekintetében kiemelés érdemel a jövőkép és stratégia alkotás, a különböző kirendeltségek működésének összehangolása és a végrehajtás optimalizálása, a szervezeti szintű hatásgyakorlás, a szervezet mozgósítása, az együttműködés ösztönzése és a külső képviselet. Ezen kompetenciák kapcsán általánosságban elmondható, hogy a felperesre azok nem jellemzőek, az éves beszámolók során sem a jövőkép, az előre gondolkodás kiemelése volt nála hangsúlyos. A felelősség hártása, más felelősök keresése annál inkább. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az alperes a bizonyítási kötelezettsége körében csupán két település, település1 és település2 képviselő-testületének határozatait csatolta, továbbá személy4, település1 polgármestere hivatkozott arra, hogy a település2on kívüli öt település polgármesterének megromlott a kapcsolata település2 településsel és az csak a felperes távozása után állt helyre. A 15. felmentési indokban azonban nem ezt rótt az alperes a felperes terhére, csupán a visszajelzést a beosztottjai, az önkormányzati hivatal működése kapcsán. Mindezek alapján nem nyert bizonyítást a felperes terhére a szakmai lojalitást sértő magatartás, mely bizalomvesztésre adhatott volna alapot, ezért a 15. felmentési indok jogellenes.

[21] Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában a felmentés 15 indoka vonatkozásában összességében kifejtette, hogy voltak köztük olyan indokok, melyeknél a felperes terhére rótt mulasztások nem valósítottak meg bizalomvesztést, voltak olyanok, amelyek ugyan megvalósítottak bizalomvesztést, azonban nem nyert hitelt érdemlően bizonyítást, hogy azokat a felperes követte el, továbbá voltak olyanok is, amelyek nem voltak világos indokolással ellátva, illetve nem voltak okszerűek. Mindezek alapján a felperes

felmentését jogellenesnek tartotta, külön kiemelve a bizalomvesztésre alapított felmentés tekintetében az irányadó jogszabályokat, az MK 95. számú állásfoglalás, a 3/2016. (III. 21) KMK vélemény és a kúriai gyakorlat megállapításait, mely szerint szűk körben megengedett az ilyen típusú felmentés. A bizalomvesztésre alapított felmentésnek speciális feltételeknek kell megfelelnie, mert ebben az esetben nem áll rendelkezésére a köztisztviselőnek, hogy fegyelmi eljárás keretében annak garanciáit igénybe véve védekezhessen a munkáltatói megállapításokkal szemben, a felmentés következménye pedig rendkívül súlyos, a hivatalvesztés.

[22] A jogellenes felmentés jogkövetkezményeként a Kttv. 193. § (5) bekezdése körében az átalány- kártérítés összegszerűsége tekintetében kifejtette, hogy a rendelkezésre álló adatok együttes értékelésével 8 havi illetménynek megfelelő kárátalány összeg képes kompenzálni a felperest ért jogsérelmet. A mérlegelése során figyelembe vette, hogy a felperesnek a felmentéskor az életkora folytán már néhány éve volt hátra ahhoz, hogy a nők kedvezményes öregségi nyugdíjára jogosulttá váljon, ez is megnehezítette az újabb elhelyezkedését. A felperesnek lakóhelyétől, felperesi lakhelytől távol, helység² sikerült csak elhelyezkednie, alacsonyabb beosztásban, mint a jegyzői munkakör, beosztotti ügyintézői munkakörben, alacsonyabb bérezéssel és juttatási feltételekkel, továbbá cafeteria juttatásban nem részesül. Megnehezítette a felperes elhelyezkedési lehetőségét, hogy nyilvános képviselő-testületi ülésen döntött az alperes a bizalmatlanság kérdésében, a határozatot tartalmazó jegyzőkönyvet nyilvános felületre is feltöltötte. A felperes az új budapesti munkavégzési helyére csak nehézséggel és nagyobb utazási költséggel tud eljutni, gyakran helység² kell éjszakáznia, emiatt kell igénybe vennie budapesti lakását, amit ezért nem tud bérleményként értékesíteni, ennél fogva jövedelemvesztése is keletkezett. Ugyanakkor a terhére figyelembe vette azt is, hogy a felmentését követően néhány hónappal később már el is tudott helyezkedni és nem volt köteles az alperes arra, hogy zárt ülésen hozzon határozatot a felmentésre vonatkozóan, mivel a bizalmatlanság kérdésében való döntésre a Mötv. 46. § (2) bekezdés a) pontja nem írja elő a zárt ülés tartásának kötelezettségét. A felperes nem valószínűsítette, hogy az egészségi állapota, a keresőképtelensége miatt mentette fel az alperes. Az a tény önmagában, hogy a keresőképtelensége alatt élt vele szemben a felmentési jogával az alperes, még nem támasztja alá ezt a körülményt. A végkielégítés feltételeit a Kttv. 69. §-a szabályozza, az a körülmény, hogy a felperes közszolgálati jogviszonyát egyéb felmentési indokkal, mint a bizalmatlanság szüntette volna meg az alperes, nem merült fel, ezért nem értékelte a kárátalány összege körében azt a felperesi hivatkozást, hogy a bizalmatlanság miatti felmentés okán nem részesült a közel 2 millió forint összegű végkielégítésben. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a kárenyhítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, munkanélküli ellátást is igénybe vett, aktívan keresett és talált állást rövid időn belül, amelyet még olyan feltételekkel is elfogadott, hogy nem vezetői beosztásban, a lakóhelyétől távol vállalt állást. Mindezeket együttesen értékelve a keresetben igényelt 16 havi helyett 8 havi átalánykártérítést tartott megalapozottnak, ezt meghaladóan utasította el a kárigényt mint alaptalant.

A fellebbezés, a csatlakozó fellebbezés, a fellebbezési ellenkérelem, a csatlakozó fellebbezési ellenkérelem

[23] Az alperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult az átalány-kártérítés összegének 2 havi illetménynek megfelelő összegre történő leszállításával. Az alperes másodfokú perköltségigénnyel élt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Kttv. 63. § (1) bekezdés e) pontja, 66. § (1) és (2) bekezdése, 76. § (1) bekezdés a), d) és e) pontja, (2) bekezdése, valamint 193. § (5) bekezdése szerinti anyagi jogszabályhelyeket, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) és (2) bekezdése, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 276. § (1) bekezdése, 279. § (1) bekezdése és 288. §-a szerinti eljárásjogi rendelkezéseket.

[24] Az érvelése szerint a felperes felmentése jogoszerű volt, annak jogoszerűségét bizonyította, a felmentés indokolásában foglaltak a bizalomvesztést megalapozták, az abban foglalt összes indok valós, világos és okszerű. Az elsőfokú bíróság a tényállást részben nem a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján állapította meg, az részben ellentétes az ügyiratok tartalmával, a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, a megállapított tényállásból helytelen jogkövetkeztetést vont le. A felperest felmentő határozat megfelel a vonatkozó jogszabályoknak és a joggyakorlat által elvárt feltételeknek. A felperes nem a vezetői iránti szakmai lojalitással látta el a feladatait, a vezető által meghatározott szakmai értékek iránt nem volt elkötelezett, a vezetőkkal és a munkatársakkal egyáltalán nem törekedett együttműködésre, a feladatvégzése nem volt fegyelmezett és lényeglátó. A felmentésben hivatkozott hibák és mulasztások miatt a felperesbe vetett vezetői bizalom elveszett. A határozatban írt hiányosságok külön-külön is és összességükben is alkalmasak voltak arra, hogy a bizalomvesztést megalapozzák. A Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontjára alapított felmentést megfelelően megindokolta, a felmentés oka világosan kitűnik, az indokok valósak és okszerűek. A bizalomvesztés felmentésben megjelölt indokai a felperes magatartásában, illetve munkavégzésében megnyilvánuló és bizonyítható tények. A jegyzői jogviszony lényegi elemeit kógens jogszabályi rendelkezések határozzák meg. A Mötv. 82. § (1) bekezdése, 84. § (1) bekezdése, 81. § (1) és (3) bekezdése, 67. § (1) bekezdése, 32. § (2) bekezdés b) pontja, 86. § (1) bekezdése, a Ve. 66. § (3) bekezdése, 77. § (1) bekezdése és 79. § (1) bekezdése alapján a jegyző vezetői munkakörben foglalkoztatott személy, aki megszervezi és vezeti a polgármesteri hivatal valamint a települési önkormányzatok munkáját. A helyi önkormányzat és a hivatal elsőszámú közigazgatási és szakmai előjárója, gyakorolja a munkáltatói jogokat a hivatal dolgozói felett, döntésre előkészíti az ügyeket, illetve önállóan dönt a határhörébe tartozó ügyekben. A jegyzői jogviszonyban a kitartó megbízhatóságnak, a vezetés iránti elkötelezettségnek, a bizalmi elv szabályainak fokozottan kell érvényesülniük, ezért a Kttv. 76. § (2) bekezdésének megsértése hamarabb is bekövetkezhet. A jegyző esetében nem egy betanított gyári munkás munkájának minőségét kell értékelni, hanem ennél jóval magasabb szinten kell a munkáját megítélni. A polgármester választás útján nyeri el a tisztségét, nincs szüksége szakmai végzettségre, teljes mértékben a jegyzőre támaszkodik az önkormányzati feladatok ellátásának megszervezésében és lebonyolításában. A polgármester az anyagi forrásokért lobbizik, míg a jegyző feladata a szabályszerű működéshez szükséges feladatok megszervezése, irányítása és lebonyolítása. A jegyző az önkormányzatnál a törvényesség őre, a politikával szemben a szakmai elv megtestesítője. A jegyző a feladatai ellátása során igénybe veheti a beosztottjait, de azok mulasztásaiért is felelős, a jegyző köteles őket megfelelően ellenőrizni és szükség esetén beavatkozni. A jegyző feladatait és kötelezettségeit alapvetően a jogszabályok határozzák meg, ettől függetlenül a felperesnek volt ugyan munkaköri leírása, ami ugyanezeket a feladatokat és kötelezettségeket tartalmazta, azonban a dossziéjából valaki azt kivette.

[25] A Mötv. 81. § (1)-(2) bekezdése és (3) bekezdés b) pontja alapján a jegyző és aljegyző között nem mellérendeltségi, hanem alá-fölérendeltségi viszony van, a jegyző

utasíthatja és ellenőrizheti az aljegyzőt. Az aljegyző esetleges mulasztásáért a jegyző a felelős. Nem lehet elfogadni azt a felperesi védekezést, amivel a volt aljegyzőre és más beosztottjaira akarta a felelősséget áthárítani, ugyanis a jegyzőnek kell a mulasztásokat és a hibákat észlelnie és jelezni a munkavállaló felé. Az eljárás során a felperes mindvégig a felelősség más beosztottakra való áthárításra hivatkozott, a felelősségre vonást igazoló dokumentumot nem tudott azonban bemutatni, tanúkat nem tudott megnevezni. A Kttv. 76. § (1) és (2) bekezdése, valamint 66. § (1) bekezdése alapján a kormánytisztviselő csak úgy nem tud eleget tenni a 76. § (2) bekezdésben meghatározott kötelezettségének, ha valamilyen jogsértést követ el. Más jogszabályok sérelme nélkül önmagában nem tud sérülni a Kttv. 76. § (2) bekezdése. A munkáltató jogosultsága eldönteni, hogy fegyelmi eljárást indít a jogsértés miatt, vagy bizalomvesztés kerül megállapításra, a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontja szerint a jegyzői jogviszonyt felmentéssel kell megszüntetni, ha a jegyző vezetőjének bizalmát elveszti. A Kttv. 156. § (1) bekezdése szerint bizalomvesztés esetén nem kell fegyelmi eljárást lefolytatni. A Kttv. 76. § (2) bekezdéséből eredően a jegyzőnek szakmai lojalitással kell a munkáját végeznie és bármely olyan jegyzői magatartás, ami sérti a hűséget vagy a kitartó megbízhatóságot, alapul szolgálhat a bizalomvesztés címén történő felmentésre. A Kttv. 76. § (2) bekezdésének második mondata nem taxatív felsorolás, a felsőbb bírósági gyakorlat is ezt a jogértelmezést támasztja alá. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató nem köteles fegyelmi eljárást indítani, jogosult eldönteni, hogy fegyelmi eljárást vagy bizalomvesztésre alapított felmentést alkalmaz. Nem veszhet el a bizalom olyan cselekmény miatt, amihez a felperesnek nincs köze, de olyan jogsértés miatt, amihez köze volt és érinti a Kttv. 76. § (2) bekezdését, amiatt igen. Nem megalapozott a felperes azon álláspontja, hogy a bizalomvesztés hétköznapi és jogszabályi fogalma nagyon eltérnek egymástól, a felperes összes kifogás tárgyává tett magatartása sértette a Kttv. 76. § (2) bekezdését. Az MK 95. számú kollégiumi állásfoglalás és a Kúria Mfv.II.10.074/2018/4. számú eseti döntése alapján elegendő, ha a felmondás indoka tartalmazza azokat a konkrét tényeket illetve körülményeket, amelyekre a munkáltató a felmondást alapította, nem szükséges a felmondási ok részletes leírása, elegendő az ok összefoglaló megjelölése, ez jelenti a világosság követelményét. A felperes esetében a bizalomvesztés bekövetkeztét jól mutatja, hogy mind a hat település polgármestere egyhangúan megszavazta a felmentést, holott a Mötv. 83. § b) pontja szerint elegendő lett volna a lakosságszám-arányos, többségi döntés is. Mindezek alapján felmerül a kérdés, hogy miért kell fenntartani egy olyan jegyző jogviszonyát, akinek a kötelezettségsgzése lerombolta a vele szemben fennálló bizalmat. Nem életszerű, hogy a polgármesterek szándékosan alaptalan döntést hoztak mindannyian.

[26] Az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (1) és (2) bekezdését, valamint a Pp. 276. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését és 288. §-át sértő módon súlyos eljárási jogszabálysértést valósított meg azzal, hogy a polgármesterek által az elsőfokú eljárás során elmondottakat nem tanúvallomásként, hanem az alperes képviselőjének nyilatkozataként értékelte. A nyilatkozatokat tanúvallomásként kellett volna figyelembe venni, mert egyikük sem az alperes képviselője. A Mötv. 81. § (1) bekezdése szerint a hivatal képviselője a jegyző, ezért a polgármesterekkel szemben a Pp. 288. §-ában foglaltakat nem lehetett volna alkalmazni. Az a körülmény, hogy a Mötv. 83. § b) pontja szerint a felmentésről szóló döntést a polgármestereknek kellett meghozniuk, nem teszik őket a közös önkormányzati hivatal képviselőivé. Mindezekre figyelemmel a polgármesterek csak és kizárólag tanúként nyilatkozhattak volna az elsőfokú eljárás során.

[27] Az alperesi fellebbezés az egyes felmentési okokra külön kitérve mindegyik felmentési indok tekintetében állította, hogy a tényállást az elsőfokú eljárás során tanúkkal és okiratokkal kétséget kizáróan bizonyította, mely megalapozta a bizalomvesztést a felperessel szemben. Mindegyik felmentés indoknál idézte az elsőfokú eljárásban és a felmentő határozatban is hivatkozott, a felperes által megszegett jogszabályhelyeket.

[28] Az 1. felmentési indok tekintetében kifejtette, hogy a Mötv. 119. § (4) bekezdése szerint a jegyző köteles gondoskodni a belső ellenőrzés működtetéséről. település² község belső ellenőrzésre vonatkozó szerződése 2021. decemberében megszűnt, a felperesnek gondoskodnia kellett volna új szerződés megkötéséről, ezt azonban nem tette meg. A további öt község tekintetében a belső ellenőrzési tervet a Mötv. 119. § (5) bekezdése alapján 2021. december 31. napjáig kellett volna elfogadni, ez azonban nem történt meg, a felperesnek kellett volna előterjesztést tenni az elfogadásra. A belső ellenőrzési terv csak 2022. február 1. napján érkezett meg az önkormányzatokhoz, de azt sem a felperes, hanem az aljegyző intézte. A belső ellenőrök 2021. évben többször felszólították a felperest, hogy tegyen eleget a kötelezettségeinek, de ezt nem teljesítette. A felperes fenti ponthoz kapcsolódó kötelezettségeit nem a munkaköri leírás vagy az egyedi munkáltatói utasítások határozzák meg, hanem a jogszabályok, a kötelezettségszegés tényét az elsőfokú bíróság is megállapította. Nem jogszerű az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy nem alapozhat meg bizalomvesztést a belső ellenőrzéssel kapcsolatos fenti kötelezettségszegés különösen arra tekintettel, hogy a felperes a belső ellenőrtől is felszólítást kapott, és ezen felhívások ismeretében tudatosan nem tett eleget a jogszabályi kötelezettségének, csupán könnyelműen bízott abban, hogy annak nem lesz hátrányos következménye. A felperessel szembeni bizalom fennállása nem várható el akkor, ha a felhívás ellenére sem tesz eleget a jogszabályi kötelezettségének, ezen felperesi magatartás nem felelt meg azon elvárásnak, hogy a felperes legyen a közös önkormányzati hivatalnál a törvényesség őre.

[29] A 2. felmentési indok tekintetében a pénzügyi ügyintézés a közös önkormányzati hivatalnál egységesen történt, a közös hivatala vezetője a felperes volt. Az ügyvéd megbízására a felperes tett javaslatot, az ügyvéddel a kapcsolatot a felperes tartotta, ezért a terhére esik, ha nem megfelelően ellenőrzi az ügyvéd munkáját. Hivatkozott az elsőfokú eljárás csatolt okirati bizonyítékokra, melyek igazolják, hogy a felperes feladata volt ezeknek az ügyeknek az intézése. A csatolt e-mailes levelezés igazolja, hogy a felperes még 2021. decemberében sem tudott a Magyar Államkincstár kérdésére érdemben válaszolni az üggyel kapcsolatban, a felperes magatartása nyomán az önkormányzatok nem csak a felülvizsgálat, hanem a részletfizetés lehetőségétől is elestek. A szakmai elhivatottság és vezetői lojalitás szellemében köteles lett volna a felperes figyelmeztetni az alperest, hogy amennyiben nem kerül sor felülvizsgálati kérelem benyújtására, úgy milyen jogkövetkezményekre és hátrányokra kell számítani. A felperes azonban ezt nem érezte olyan fontos kötelezettségnek, mint a 7. felmentési indoknál, amikor más polgármester mellett állt ki nyilvánosan a hozzá tartozó polgármesterekkel szemben.

[30] A 3. felmentési indok tekintetében kifejtette, hogy a jelentés megtétele a felperes kötelezettsége volt. Tudnia kellett arról, hogy a polgármesteri hivatal felújítás alatt áll, az a körülmény, hogy a felperes éppen a polgármesteri hivatal felújításának tényéről nem tudott, alátámasztja, hogy feladatát nem szakmai lojalitással látta el. Még a felperes keresőképtelenné válását megelőzően, a felújítás megkezdése után képviselő-testületi ülés volt település⁶-on, amely nem a polgármesteri hivatal épületében került megtartásra. A testületi ülésről készült jegyzőkönyvet a felperesnek is olvasnia kellett, és abból tudomással kellett bírnia, hogy a polgármesteri hivatal a választás megtartására is alkalmatlan.

[31] A 4. felmentési indok tekintetében a felperesnek össze kellett volna hívnia a társulási tanácsulást annak érdekében, hogy személy²t megválasszák társulási elnöknek. Az új elnök megválasztását át kellett volna vezetni a Magyar Államkincstárnál vezetett törzskönyvi nyilvántartáson, ennek azonban nem tett eleget. Azt is hagyta, hogy személy⁵ elnöki megbízatásának lejártá ellenére továbbra is ő írja alá mint elnök a társulás dokumentumait. személy⁵ elnöki megbízatásának lejártá már 2014. október 12. napján megtörtént, ennek ellenére csak 2022. májusában került a törzskönyvi nyilvántartásban

törlésre és személy2 bejegyzésre. személy2 soha nem volt a település főépítésze, ez hibás bejegyzés volt, a hiba kijavítása érdekében a felperesnek kellett volna intézkednie. Az a körülmény, hogy 2014. évben a felperes még nem volt jegyző, nem mentesíti a kinevezése időpontjától kezdődő kötelezettségei alól.

[32] Az 5. felmentési indok tekintetében a felperes félretájékoztatása nyomán a képviselő-testület azt gondolta, hogy személy6t csak a ciklus felére, 2,5 év időtartamra választják meg, miközben a vonatkozó jogszabályok szerint a megválasztás a teljes 5 éves ciklusra szólt, a felperes tájékoztatása téves volt. Az idő múlására történt hivatkozás nem lehet megalapozott, hiszen azért került régebbi eset is feltüntetésre a bizalomvesztés kapcsán, mert amikor megszületett az elhatározás a felperesi jogviszony megszüntetése iránt, minden település összegyűjtötte a felmentést megalapozó eseteket. Az esetek nagy száma is alátámasztja, hogy indokolt és jogos volt a felperes felmentése, az alperes nem csak mondvacsinált indokra hivatkozva mentette fel a felperest, hanem számos esettel alátámasztotta azt, melyek akár egyenként akár összeségükben megalapozták a felperessel szembeni bizalomvesztést. Mind a hat polgármester egyetértett a döntéssel, a felperes ezzel szemben nem tudott olyan polgármestert vagy közös hivatali alkalmazottat megnevezni, aki tanúként cáfolta volna a bizalomvesztés bekövetkeztét.

[33] A 6. felmentési indok tekintetében kifejtette, hogy a muzeális intézményekről, a nyilvános könyvtári ellátásról és a közművelődésről szóló 1997. évi CXL. törvény, valamint a hozzá kapcsolódó 20/2018. (VII. 9.) EMMI rendelet értelmében a községekben közösségi színteret kötelező működtetni legalább egy, legalább középfokú közművelődési szakképzettséggel rendelkező szakember foglalkoztatásával. Ezen jogszabályi követelményekről a felperes nem gondoskodott megfelelően, olyan módon igyekezett eleget tenni kötelezettségeinek, amely egyik önkormányzat számára sem volt megfelelő, és nem is volt kifizetődő. Félrevezette a polgármestereket a közművelődés-szervező kiválasztása és beiskolázása során. Nem teljeskörűen és nem megfelelően járta körül a közművelődés-szervező alkalmazását érintő kérdéseket. 2022. június 1. napjától település3 és település1 község pályázat általi finanszírozással tudja biztosítani a közművelődési szakembert, május 27. napján település3 és település5 polgármesterével egyeztetve sikerült megállapodni az őket érintő megállapodás megkötése tárgyában. település4 és település6 tekintetében viszont továbbra sincs megoldás a közművelődés-szervező alkalmazása tekintetében, de a problémát meg kell oldani.

[34] A 7. felmentési indoknál az elsőfokú bíróság teljesen félreértette a felmentés indokát és az annak alapjául szolgáló helyzetet. A fenti felmentési indokot megalapozó tényeket az elsőfokú bíróság is rögzítette, miszerint a megbeszélés során a felperes a település7i polgármester mellé állt. Nyíltan ellentétes álláspontot foglalt el máshol, kívülálló személyek előtt a saját polgármestereivel szemben, mely álláspont ellentétes volt a saját településeinek érdekeivel is. Ez egyértelműen a lojalitást megkérdőjelező, bizalomvesztést megalapozó helyzet. A felperesnek természetesen joga volt arra, hogy véleményét elmondja, de nem ezen a hivatalos megbeszélésen, hanem azt megelőzően a három polgármester társaságában. A hivatalos megbeszélésen a saját polgármestereinek álláspontját kellett volna erősítenie, nem pedig azt gyengíteni.

[35] A 8. felmentési indok tekintetében a hiánypótlás teljesítéséről való gondoskodás a felperes kötelezettsége lett volna, ennek azonban nem tett eleget. A földvédelmi járulék megfizetéséről a 176/2021. (XI. 8.) Önkormányzati határozat rendelkezett, azonban a felperes az átutalásról nem intézkedett, az átutaláshoz két személy, a polgármester és a jegyző aláírására lett volna szükség.

[36] A 9. felmentési indoknál kifejtette, hogy a felperes jelen volt a 67/2021. (XI. 4.) Önkormányzati határozat meghozatalánál, azonban nem figyelmeztette a jelenlévőket arra,

hogy a határozat nem jogszerű. A kormányhivatal 2021. decemberében és 2022. januárjában hívta fel a felperes figyelmét arra, hogy a határozat nem jó, és azt vissza kell vonnia, a felperes azonban ennek ellenére nem intézkedett.

[37] A 10. felmentési indok tekintetében kifejtette, hogy a településrendezési tervet és a véleményezési dokumentációt a felperesnek a szakhatóságok részére ki kellett volna küldenie és a lakossági fórumot össze kellett volna hívnia. A lakossági fórum megtartására azonban nem került sor, ez pedig a folyamatot megakasztotta, ez a felperesi magatartás semmivel nem volt indokolható. A pandémia nem lehet megfelelő kifogás, mert a lakossági fórumot online formában is meg lehetett volna tartani, továbbá 2021. nyarán olyan volt a vírushelyzet, hogy már tartható lett volna személyes részvétellel járó fórum is, a lakossági fórumra azonban csak 2022. május 25. napján került sor.

[38] A 11. felmentési indoknál hivatkozott arra, hogy az utaláshoz a polgármester és a jegyző együttes aláírására van szükség, az utalásról a felperesnek kellett volna intézkednie, ennek azonban nem tett eleget.

[39] A 12. felmentési indok tekintetében a felperes számíthatott és gondolhatott volna arra, hogy történhet vele bármi, ami miatt a munkáját nem tudja ellátni, és előre gondoskodhatott volna a megfelelő helyettesítéséről. Ennek ellenére még az aljegyző részére sem intézett bankszámla feletti rendelkezési jogot, holott az aljegyző 2020. április 14. napja szerinti kinevezése után erre bőven lett volna ideje és lehetősége. A számlák felett mások is kaphattak volna rendelkezési jogot, de erről a felperesnek korábban kellett volna intézkednie a fennakadások elkerülése érdekében. A felperes ezen eljárása megdönti azt a hivatkozást, hogy munkamegosztás volt közte és a beosztottjai között, amennyiben megosztotta volna a munkáját a beosztottjaival úgy szorgalmazta volna, hogy az aljegyzőjének is legyen rendelkezési jogosultsága.

[40] A 13. felmentési indok tekintetében helytelen az elsőfokú bíróság megállapítása, miszerint az ott írt kötelezettségszegés a bizalomvesztést nem alapozta meg. A fenti pontban írt indok fontosságát az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal. A kastélyfelújítási projekt egy olyan kistelepülés életében, mint település⁴, rendkívüli jelentőséggel bír, minden másnál fontosabb. A felperes eljárása és ügyintézése azonban aggályossá tette az egész pályázat sikerét. A felperes egyáltalán nem viselte szíven a projekt megvalósulását, hogy ezáltal is szépülhessen a falu, ez pedig egyértelműen megalapozta a bizalomvesztést. A fenti körben nem volt szükség külön fegyelmi eljárás lefolytatására, így helytelen az elsőfokú bíróság azon hivatkozása, hogy fegyelmi eljárásban kellett volna vizsgálni a felperes által elkövetett mulasztásokat.

[41] A 14. felmentési indok tekintetében kifejtette, hogy a felperes még nagyságrendileg, hozzávetőlegesen sem mondott semmit a távollétének várható idejéről, ezért az alperes még hetekben, hónapokban vagy években sem tudta megbecsülni, hogy mekkora lesz a felperes várható távolléti ideje.

[42] A 15. felmentési indok tekintetében hangsúlyozta, hogy település¹ község az 59/2022. (II. 15.), míg település² község a 40/2022. (III. 10.) számú határozatában kinyilvánította, hogy súlyos bizalomvesztés következett be részükről a felperes tekintetében. A vonatkozó jogszabályok és a mindennapi gyakorlat szerint a felperesnek nem csak a polgármesterekkel, hanem az önkormányzati képviselőkkel is együtt kell dolgoznia, azonban a felperes ezen kötelezettségének nem tett megfelelően eleget. A Mötv. 83. § b) pontja szerint a felperes felmentéséhez a polgármesterek lakosságszám arányosságú döntésére van szükség, de ettől függetlenül az érintett települések nem voltak elzárva attól, hogy kinyilvánítsák, miszerint a felperesbe vetett bizalmuk elveszett. Okirati bizonyítékként hivatkozott a polgármesterek által írt e-mailes levelekre, melyben foglalt felszólításoknak a felperes nem tett eleget.

[43] Az átalány-kártérítés összecszerúsége tekintetében kifejtette, hogy legfeljebb 2 havi illetménynek megfelelő összegű kártérítés lehet indokolt a felperes esetében figyelemmel arra, hogy a munkaerőpiacon jelenleg munkaerőhiány van, a felperes a végzettségével és szakmai gyakorlatával könnyen el tudna helyezkedni ugyanilyen fizetési szinttel rendelkező munkahelyen.

[44] A felperes a csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az átalány-kártérítés összegének felemelését 16 havi illetménynek megfelelő, 10.580.800 forint összegre. Másodfokú perköltségigénnyel élt. A Kttv. 193. § (5) bekezdésére utalást követően kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság rosszul mérlegelt az átalány-kártérítés összegének meghatározásánál, és nem kellő mértékben vette figyelembe a felperest ért számos jogsérelmet és az összes körülményt. Különösen méltánytalan volt álláspontja szerint a felperes jogviszonyának bizalomvesztésre alapított megszüntetése kevesebb, mint négy évvel azelőtt, hogy jogosult lett volna a nők kedvezményes öregségi nyugdíjára. A felperesnek lényeges nehézségekbe ütközött a végzettségének megfelelő új munkahelyen történő mihamarabbi elhelyezkedése, jegyzői álláshelyre benyújtott pályázatát elutasították. Elhelyezkedését nehezítette az is, hogy az alperes nyilvános képviselő-testületi ülésen döntött a bizalmatlanság kérdésében, rontva ezzel a felperes jó hírnevét. Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a Mötv. 46. § (2) bekezdés a) pontja alapján az alperes nem volt köteles arra, hogy zárt ülésen határozzon a felperes bizalomvesztése kérdésében. Nem vette azonban figyelembe, hogy a 2023. május 17. napján tett nyilatkozatában a Mötv. 46. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkozott, miszerint zárt ülést kell tartani az érintett kérésére a felmentés tárgyában. A Mötv. kommentárja is kimondja, hogy az érintett fél nyilatkozatának be nem kérése esetén zárt ülést köteles tartani, a bizalomvesztés kérdésében az érintett kérésére mindenképp zárt ülést kellett volna tartani, az ülés napirendi pontjai között nem szerepelt a bizalomvesztés kérdése, így a felperesnek lehetősége sem lett volna kérni a zárt ülés tartását. Az alperes a Mötv. rendelkezéseivel szemben nyílt ülésen tárgyalta a felperest érintő személyi kérdéseket, és tett rá hitelrontó nyilatkozatokat, további súlyosító körülmény, hogy a bizalomvesztés kérdésében folytatott levelezésbe más illetéktelen munkatársak is beleláttak, és az alperes ez ellen nem tett semmit. Mindezen alperesi eljárás a felperes szakmai munkájának eredményét és hírnevét súlyosan sértette. A felperes nem tudott jegyzői munkakörben elhelyezkedni a felmentését követően, jelenleg beosztott ügyintézői munkakörben, lényegesen alacsonyabb bérezésért és juttatásért dolgozik. Jelenlegi munkahelye helység² van a lakóhelyétől távol, ez mind a családi életében, mind az anyagi kiadások tekintetében jelentős hátrányt jelent a számára. A kárenyhítési kötelezettségének eleget téve munkánélküli ellátást igénybe vett, aktív álláskereső volt, és olyan munkát is elfogadott, amit az ő szakmai tapasztalata és tudása lényegesen meghalad.

[45] Már az elsőfokú eljárás során hivatkozott rá, hogy nem részesült végkielégítésben, amennyiben jogszerű felmentési indok mellett szüntették volna meg a jogviszonyát, három havi illetménynek megfelelő végkielégítés illette volna. Tévedett az elsőfokú bíróság az ítéletének [26] pontjában, amikor ennek a körülménynek nem tulajdonított jelentőséget. Vitatta, hogy nem hivatkozott arra, miszerint egyéb módon is felmerült a jogviszonyának megszüntetése. Az alperes azért választotta a bizalomvesztés indokát, hogy a végkielégítés megfizetésétől mentesüljön. Ezt a körülményt figyelembe kellett volna venni a káráltalány mértékének meghatározásánál.

[46] Álláspontja szerint az egészségi állapota egyértelműen szerepet játszott a jogviszonyának megszüntetésében. Azt, hogy nem tudta megbecsülni az állapotjavulásának idejét, a komplex egészségügyi problémáira tekintettel méltánytalan volt a terhére róni, és az

egyenlő bánásmód követelményét is sértette az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § h) pontja szerint. Tévedett az elsőfokú bíróság az ítéletének [26] pontjában, amikor nem tulajdonított ennek a körülménynek jelentőséget, és iratellenesen állapította meg, hogy nem valószínűsítette, miszerint az egészségi állapota miatt mentette fel az alperes. A felmentés 4. oldalának 5. és 6. bekezdései arról szólnak, hogy az alperes felróta a felperesnek a keresőképtelen állapotát illetve azt, hogy a gyógytartalmat nem tudta megbecsülni. Ezzel szemben a munkáltatónak kellett volna bizonyítania, hogy nem sértette meg az egyenlő bánásmód követelményét, erre azonban bizonyítási indítványt sem tett.

[47] Összességében az elsőfokú ítélet nem vagy nem kellő súllyal vette figyelembe a mérlegelési jogkör gyakorlásánál a fent hivatkozott körülményeket, ezzel az elsőfokú bíróság sértette a Kttv. 179. § (5) bekezdését, a Kp. 78. § (1) bekezdését és a Pp. 279. § (3) bekezdését.

[48] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében tartalma szerint a jogalap körében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a releváns körülményeket helyesen mérlegelte, a helyes tényállásból helytálló jogkövetkeztetést vont le a felmentés jogellenessége vonatkozásában. Sem anyagi-, sem eljárásjogi jogszabálysértést nem valósított meg, a bizalomvesztési indokok közül egyik sem felelt meg a világos, valós és okszerű indokolás követelményének. A bizalomvesztés indokaként kizárólag a kormánytisztviselő magatartásában, munkavégzésében megnyilvánuló és bizonyítható tény hozható fel. A felperes a munkáját mindig kellő odafigyeléssel és gondossággal végezte, az érintett települések érdekeit szem előtt tartva, figyelembe véve a községek polgármestereinek igényeit is, munkájával összefüggésben panasz nem merül fel. A jegyző valóban a törvényesség őre, azonban az alperes a közös önkormányzati hivatal teljes működését és felelősségét a felperesre akarja hárítani. Téves az a következtetés, hogy a polgármesteren gyakorlatilag nincs felelősség. Az önkormányzat irányítója a polgármester, a hivatala vezetője a jegyző, a jegyző nem kizárólagosan felelős az önkormányzat valamennyi tevékenységéért, alárendelt szerepet tölt be a polgármesterhez és a képviselő-testülethez képest. A jegyzőnek elsősorban tanácsadási és tanácskozási joga van, ennek ellenére az alperes szerint neki kellene irányítania az önkormányzat teljes működését. Téves az az alperesi álláspont, hogy ha nincs munkaköri leírása a felperesnek, azt neki jeleznie kell a Möt. 81. § (3) bekezdés e) pontja alapján. Ezen jogszabályhelynek nincs köze a tárgyi esethez, és a felperesi álláspont szerint nem a felperes dolga a munkáltatói jogkör gyakorlóját figyelmeztetni a jogszerű foglalkoztatásra, a Kttv. a munkáltató feladatává teszi a munkaköri leírás elkészítését és átadását. Minden alapot nélkülöz az a feltételezés, hogy a munkaköri leírást a felperes magával vitte volna, ez rosszhiszemű megállapítás. A jegyző és az aljegyző között nem vitatottan alá-fölérendeltségi viszony van, a kettőjük közti munkamegosztásnak azonban jelentősége van. A jegyzőnek valóban felelőssége van az aljegyző tevékenységéért és ellenőrzéséért, de bizalomvesztésre alapított felmentést az aljegyző magatartása nem alapozhat meg, a munkamegosztás az érintett polgármesterek tudtával és beleegyezésével történt. Az alperes által hivatkozott egyhangú határozat ténye nem releváns, a felmentési indokokban foglaltak jogszerűségét kellett vizsgálni, nem a határozat döntéshozatali arányát, a szándékesség nem legitimálhatja a jogellenes magatartásokat. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [8] bekezdésében megindokolta, hogy a polgármestereket miért az alperes képviselőjeként és nem tanúként kellett meghallgatni. Az ebben foglalt érveléssel egyetértett, és az ügy megítélése szempontjából egyébként sincs jelentősége a polgármesterek mikénti kihallgatásának. A polgármesterek valóban részt vettek a munkáltatói döntéshozatalban,

munkáltatóként léptek fel a felperessel szemben, a perbeli pozíciójuk az elsőfokú bíróság által helyesen került meghatározásra.

[49] Az 1. felmentési indok tekintetében kifejtette, hogy a felperes a szakmai lojalitás követelményét nem sértette meg, fegyelmi eljárás lefolytatására nem volt lehetősége az alperesnek. A belső ellenőrzés működtetéséről valóban gondoskodnia kellett volna, de a szerepe a döntés előkészítése volt, aminek eleget is tett. A szerződések megkötése a polgármester jogköre volt, a döntés felelőssége itt a polgármestereké. Az alperes a fellebbezésében új körülményt is állított, miszerint a belső ellenőröktől felszólítást is kapott, ez a felmentés indoklásában nem szerepelt, a felmentés indokait a perben jogellenesen bővíteni nem lehet.

[50] A 2. felmentési indoknál az ügyvéd megbízása nem a felperes feladata és jogköre volt, hanem egyértelműen az alperesé. Az alperes törvényes képviselője lett volna jogosult az elvégzett feladatról elszámoltatni az ügyvédet. A felperes többször megkereste az ügyvédet sikertelenül, a beszámoltatás körében mulasztás nem terheli.

[51] A 3. felmentési indoknál a felperes 2022. január 25. napjáig nem tudott a választás helyszínének változásáról. Az aljegyző foglalkozott település ügyeivel a köztük létrejött munkamegosztás alapján, és a felperest nem tájékoztatta időben senki a helyszín megváltozásáról. Az aljegyző tett bejelentést a helyszínváltozásról, ebből is kiderül, hogy az aljegyző tudomással bírt a változásról, és ő mulasztott azzal, hogy nem tájékoztatta erről a felperest.

[52] A 4. felmentési indoknál az alperes olyan kötelezettségszegést rótt a felperes terhére, amely időszakban nem jegyzői munkakört töltött be. Hibás bejegyzésre bizalomvesztést alapítani teljesen téves és okszerűtlen. A 2014. év óta bekövetkező változások átvezetésének hiányossága csak a felmentés indoklásában került elő, addig egyik polgármester sem észrevételezte azt. Egy adminisztrációs hibára hivatkozással bizalomvesztést megállapítani jogellenes.

[53] Az 5. felmentési indoknál az alpolgármester újraválasztása kérdéskörében a jogszabályoknak megfelelő volt a felperesi nyilatkozat. Az alperes a perben nem bizonyította ennek valótlanságát, továbbá egy 2019-es eseményre hivatkozik, amely évekkel később bizalomvesztést már nem alapozhat meg.

[54] A 6. felmentési indok nem világos, nem tartalmazta, hogy a felperes félrevezette volna a polgármestereket, erre az alperes csak később a perben hivatkozott először, jogellenesen bővítve a felmentési indokokat és ezt állítja a fellebbezésében is. A tárgyi megállapodások megkötése az önkormányzat jogköre, nem a felperesé.

[55] A 7. felmentési indokot az elsőfokú bíróság jól értelmezte, és helyes következtetést levonva állapította meg ezen felmentési indok jogellenességét is. A bizalomvesztés indoka nem lehet egy ellentétes vélemény, az alperes a felperes szakszerű figyelmeztetését értékelte ellentétes véleményként. Téves az az alperesi állítás, hogy ez egy lojalitást megkérdőjelező helyzet, a felperes az alperesi érdekeket tartotta szem előtt, jogsértést nem követett el, ez pedig nem adhat alapot a bizalomvesztésre.

[56] A 8. felmentési indok tekintetében kifejtette, hogy a keresőképtelenség alatt is folyamatosan tájékoztatta az aljegyzőt és az ügyintézőt is a befizetéssel kapcsolatos teendőkről, és ezen időszakban is intézkedett az ügyben. A távollétében is az önkormányzatok működésének irányítása a polgármesterek feladata, a felperest az aljegyző helyettesítette. Nem valós az az alperesi állítás, hogy a jegyző nélkül nem történhetett meg az utalás, az alperes ezt nem bizonyította. A felperes az utalással kapcsolatban tájékoztatta az ügyintézőt, de ezt a munkáltatónál nem hajtották végre, melynek ellenőrzése nem lehetett a felperes feladata.

[57] A 9. felmentési indokban nem szerepel, hogy a felperes nem figyelmeztette a képviselő-testületet, hogy a vonatkozó határozat nem jogszerű, ezt utóbb a perben és a fellebbezésben említi az alperes, ezzel jogellenesen bővíti a felmentés indokait. A felperes kezdeményezte a határozat visszavonását, ugyanakkor ezt az illetékes polgármester nem hajtotta végre. Amennyiben az alperes érvelése helytálló lenne, úgy felelős munkát senki sem végzett az önkormányzatnál, e felelőtlen munkakörök teljesen feleslegesek lennének.

[58] A 10. felmentési indokot az alperes a perben jogellenesen bővítette azzal, hogy a felperes nem hívta össze a lakossági fórumot, egyébként pedig nem világos, hogy mit rótt a felperes terhére a bizalomvesztés tárgyában. A terhére rótt mulasztás nem a felperes kötelezettsége illetve mulasztása, hanem a polgármesteré.

[59] A 11. felmentési indok tekintetében a kifizetés engedélyezéséről a polgármester négy hónappal a fizetési határidő után határozott. Téves az az alperesi állítás, hogy a felperesnek kellett volna intézkednie az utalásról, ennek rögzítése az ügyintéző dolga volt, a felperesnek az aláírás volt a kötelezettsége. A bizalomvesztés indoka nem a számla aláírása vagy alá nem írása volt, hanem a megromlott viszony település² község polgármesterével. Az alperes álláspontja szerint a jegyző a polgármester utasítása ellenére nem adta át az aljegyzőnek a szakmai irányítást, azonban a polgármester ilyen utasítást nem adhatott, hiszen a jegyző és az aljegyző viszonyát a Mötv. és a Kttv. szabályozza. település² esetében a munkamegosztás a polgármester igényeinek megfelelően működött.

[60] A 12. felmentési indokban nincs szó arról, hogy a felperes nem tájékoztatta a beosztottjait az ügyek állásáról, e hivatkozással ismét jogellenesen bővítette a felmentési indokokat az alperes. Továbbá nem is igaz a fenti alperesi állítás, mert a felperes keresőképtelensége alatt is igyekezett minden elvárhatót megtenni a hivatal működőképességének biztosítása érdekében. A bankszámlák feletti rendelkezési jog engedélyezése nem a felperes, hanem a képviselő-testület feladata és döntése.

[61] A 13. felmentési indok tekintetében az alperes azon állítása, hogy a felperes nem viselte szívén az ügyet, teljesen valótlan és megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság megállapítása ebben a körben nem pontos, a polgármester a helység³ Önkormányzati Hivatalt bízta meg, nem kizárólag a felperest. A pályázattal kapcsolatosan a projekt koordinátora a polgármestert, a jegyzőt és az ügyintézőket folyamatosan bevonta a feladatok elvégzésébe. Nem felel meg a valóságnak, hogy a felperes nem vont be senkit a pályázat ügyintézésébe, a menedzserekkel, a képviselő-testülettel és a polgármesterrel egyeztetve járt el. A felperes valóban részt vett a kapcsolattartás szintjén a projektben, de nem nála koncentrált a megvalósítás. Az egyes mérőszámok csúszására a felperesnek nem volt ráhatása, 2022. február 1-től keresőképtelen állományban volt, a határidők esetleges be nem tartása nem róható a terhére.

[62] A 14. felmentési indok tekintetében a felperestől ennél pontosabb tájékoztatás nem volt elvárható. A kezelőorvos véleménye szerint hozzávetőlegesen sem lehetett pontosabban megállapítani, hogy mikor lesz újra keresőképes. Az egészségi állapotával összefüggő jogviszony megszüntetéssel az alperes megsértette az Ebktv. 8. §-ban meghatározott közvetlen hátrányos megkülönböztetés tilalmát.

[63] A 15. felmentési indok tekintetében az alperes nem bizonyította az ott írtakat, a fenti pont az MK 95. számú állásfoglalásában rögzített, a felmentés indokolásával szemben támasztott követelményeknek nem megfelelő tartalmatlan és közhelyszerű indokolást tartalmazott.

[64] Az alperes a csatlakozó fellebbezésre tett ellenkérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság az alperesi fellebbezés nyomán és ne a csatlakozó fellebbezés mentén változtassa meg az elsőfokú ítéletet. Álláspontja szerint a felperes által a csatlakozó fellebbezésben előadottak alapján nincs helye az elsőfokú ítélet megváltoztatásának.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[65] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés nem alapos.

[66] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés, a csatlakozó fellebbezés, a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen rögzítette, az érdemi döntése meghozatalánál a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában a döntése indokait logikusan és részletesen kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság – azok ismételése nélkül – egyetértett. A fellebbezésben és a csatlakozó fellebbezésben foglaltakra figyelemmel mutat rá az alábbiakra.

[67] Az alperes a fellebbezésében lényeges eljárási jogszabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az érintett települések polgármestereit nem tanúként, hanem az alperes képviselőiként hallgatta meg. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [8] bekezdésében foglalt sommás indokolásában az alperesi képviselőjeként történt meghallgatás indokaként arra hivatkozott, hogy a felperes tekintetében a felmentési jogát az alpereshez tartozó hat település polgármesterei együttesen gyakorolták. A per alperese az helységi Önkormányzati Hivatal, melynek képviselője a Mötv. 81. § (1) bekezdése szerint a jegyző. A Pp. 288. §-a alapján az alperes törvényes képviselőjeként a jegyzőt lehetett volna meghallgatni, a polgármesterek nem a közös önkormányzati hivatal törvényes képviselői, a Mötv. rendelkezései szerint a polgármesterek csupán a közös hivatal irányításában vesznek részt. Helytállóan mutatott rá mindezekre tekintettel a fellebbezésében az alperes arra, hogy az a körülmény, hogy a Mötv. 83.§ b) pontja alapján a felmentés jogát a felperes tekintetében a polgármesterek gyakorolták, a Mötv. képviseletre vonatkozó rendelkezéseivel szemben nem teszik a polgármestereket a közös önkormányzati hivatal törvényes képviselőivé. Mindezekre tekintettel akkor járt volna el szabályszerűen az elsőfokú bíróság, ha a polgármesterek nyilatkozatait tanúvallomásként veszi figyelembe, őket tanúként hallgatja meg, nem pedig az alperes képviselőiként. Mindazonáltal az alperes a fellebbezésében az ott írt jogszabályhelyekre hivatkozással csupán állította az elsőfokú bíróság lényeges eljárási jogszabálysértését a polgármesterek nem megfelelő módon történt meghallgatásával kapcsolatban, azonban nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság fenti eljárási jogszabálysértése miként hatna ki az ügy érdemére, miként eredményezné a bizalomvesztés körében hozott elsőfokú ítéleti döntés megalapozatlanságát. Az elsőfokú bíróság a polgármesterek nyilatkozatait a per egyéb adatai – a felek nyilatkozatai, a tanúvallomások, az okirati bizonyítékok – mellett, azokkal együtt összességében értékelve vette figyelembe az érdemi döntése meghozatalánál, az alperes a fellebbezésében nem hozott fel érveket arra nézve, hogy a bizonyítékok egyenként és összességében történő, Kp. 78. § (1) és (2)

bekezdése, valamint Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti kötelezettséget miként és mennyiben sérti az elsőfokú bíróság azon eljárása, hogy a polgármestereket nem tanúként, hanem az alperes képviselőiként hallgatta meg. Nem mutatta be – és nem támasztotta alá -, hogy ezáltal mely tények nem valósak, melyek lennének a helyes tényállítások és ez összességében eredményezné-e az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megdöntését oly módon, hogy attól más jogi következtetés adódna. Mindemellett figyelembe veendő, hogy az alperes a fellebbezésében formai értelemben kifogásolt polgármesteri nyilatkozatokra érdemben a saját álláspontját alátámasztó bizonyítékként hivatkozott, ezért az alperesi érvelés logikájával is ellentétes a polgármesterek nem megfelelő formában történt meghallgatására történt fellebbezési hivatkozás. Összességében az alperes helytállóan hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelő formában hallgatta meg az érintett település polgármestereit, ez azonban csak akkor vezethetett volna az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez, ha az alperes a fellebbezésében részletes okfejtéssel alátámasztja, hogy ezen eljárásjogi jogszabálysértés miként hatott ki az ügy érdemére (lásd: a Kp.-hez fűzött Nagykommentár Kp. 110. §-hoz fűzött magyarázata, szerk.: Barabás Gergely/F. Rozsnyai Krisztina/Kovács András György, www.uj.jogtar.hu), ezen kötelezettségének azonban az alperes nem tett eleget. Erre figyelemmel a polgármesterek meghallgatásának formai hiányosságával kapcsolatos fellebbezési érvelése eredményre nem vezethetett.

[68] Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdéseivel, valamint a Pp. 276. § (1) bekezdésével és 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát, és az értékelés, valamint a mérlegelés megalapozottságát és okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, és mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélet ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[69] Az alperes a fellebbezésében eljárási jogszabálysértésként hivatkozott az elsőfokú eljárás során beszerzett bizonyítékok egyenként és összeségében történt nem megfelelő értékelésére, ezen keresztül pedig a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerűsége körében hozott elsőfokú ítéleti döntés megalapozatlanságára, a bizalomvesztés körében hivatkozott anyagi jogszabályhelyek megsértésére. A másodfokú bíróságnak ezen fellebbezési hivatkozások mentén vizsgálnia kellett, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összeségükben megfelelően értékelte-e, és ennek nyomán megalapozott döntést hozott-e a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerűsége kérdésében.

[70] A peres felek között nem volt vita az eljárás során abban a kérdésben, hogy mik a jegyzői jogviszony általános ismérvei, mi különbözteti meg egymástól a jegyző és a polgármester tisztségét: általánosságban véve a polgármester alapvetően politikai jellegű, az anyagi forrásokért folytatott lobbizási tevékenységet, a közös önkormányzati hivatal irányítását végzi, míg a jegyző vezeti a hivatalt, megfelelő végzettség birtokában a törvényesség őre, a

hivatal elsőszámú közigazgatási és szakmai előjárója. Az alperes a fellebbezésében a jegyzői jogviszony jellegére történt általános hivatkozásaival igyekezett a jegyző fokozott felelősségét alátámasztani, a vele szemben támasztott magasabb jogszabályi követelményeket felvázolni, azonban ezen érvelése nem volt alkalmas annak megállapítására, hogy az önkormányzatnál történt valamennyi szabályszegésért a jegyző viseli a felelősséget és ez megalapozhatja a bizalomvesztésre alapított felmentését. Ehhez képest a felperest felmentő határozatban foglalt egyes konkrét felmentési indokokban foglaltak alapján kellett vizsgálni, hogy az ott írtak megalapozzák-e a felperesbe vetett bizalom megrendülését, a bizalomvesztésre alapított felmentést, ezért a jegyzői jogviszonnyal kapcsolatos általános fellebbezési okfejtés a felperessel szembeni bizalomvesztés megállapításának alapjául nem szolgálhatott. Az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatai és a rendelkezésre álló adatok alapján helytállóan rögzítette, hogy a felperesnek nem volt munkaköri leírása, a tevékenységét a rá vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján kellett végeznie. A felek egyező előadása alapján a munkaköri leírás a jogszabályban foglaltakhoz képest többletkötelezettségeket nem is tartalmazott, ezért a munkaköri leírás létének a jegyzői tevékenység jogszerűségének megítélése szempontjából relevanciája nem volt, a jegyző tevékenységét a rá vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján kellett megítélni. Mindezekre tekintettel a munkaköri leírás hiányával kapcsolatos fellebbezési okfejtésnek a bizalomvesztés megítélése szempontjából jelentősége nem volt. Szintén nem volt vitatott a felek között a jegyző és az aljegyző közötti jogviszonnyal kapcsolatos jogszabályi háttér, az, hogy a jegyző a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján utasíthatja és ellenőrizheti az aljegyzőt. Ez az általános megállapítás azonban még nem alkalmas annak rögzítésére, hogy a jegyző minden aljegyzői tevékenységért felelős, a felmentés indokaként megfogalmazott konkrét tényállás alapján az egyes indokokat meg kellett vizsgálni, hogy a jegyző és aljegyző jogviszonya alapján a jegyző megvalósított-e konkrét jogszabálysértést és ez megalapozta-e a vele szembeni bizalomvesztést; ezt a konkrét vizsgálatot az elsőfokú bíróság az adott felmentési okoknál elvégezte, az alább kifejtettek szerint helytállóan. Mindezekre tekintettel a jegyző és az aljegyző jogviszonyára vonatkozó általános fellebbezési hivatkozás sem vezethetett eredményre.

[71] Az elsőfokú ítélet az indokolásának [8] bekezdésében, a 12. oldalon jogszabályi háttérre és kúriai gyakorlatra hivatkozással helytállóan fejtette ki, hogy mely esetben kötelező a jegyzővel szemben a fegyelmi eljárás megindítása, mikor kizárt a bizalomvesztésre alapított felmentés megállapítása, és mikor dönthet a munkáltató arról, hogy az adott tényállás alapján fegyelmi eljárást indít, avagy bizalomvesztésre alapított felmentést alkalmaz. Az alperes a fellebbezésében a fegyelmi eljárás és a bizalomvesztés miatti felmentés intézményének egymáshoz való viszonyával kapcsolatban ugyanezen általános megállapításokat tette, ezek azonban nem dönthették meg a konkrét felmentési indokokra alapított elsőfokú ítéleti megállapításokat a felmentés jogszerűsége tárgyában. A felmentés világosságának és okszerűségének követelményét úgyszintén jogszabályi háttérre és bírói gyakorlatra hivatkozással részletesen rögzítette az elsőfokú ítélet az indokolásának [8] bekezdésében, az ezzel egybehangzó fellebbezési érvelés – miszerint a világosság követelményét az alperes nem sértette, a felmentési okokat részletesen és okszerűen megjelölte – olyan általános hivatkozás, amely a konkrét felmentési indokok mentén tett elsőfokú ítéleti megállapításokat nem teheti jogszerűtlenné. Az alperes helytállóan mutatott rá a fellebbezésében arra, hogy a Möt. 83. § b) pontja szerint a bizalomvesztésre alapított felmentéshez elegendő lett volna a polgármesterek lakosságszám-arányos, többségi döntése, ehhez képest egyhangúlag mentették fel a felperest. Ezen körülmény azonban az elsőfokú bíróság által feltárt és értékelt bizonyítékok sorában csak egy tényező lehet, önmagában a döntés egyhangú volta még nem

támaszthatja alá a felmentési indokok jogszerűségét, a bizalomvesztés bekövetkeztét minden felmentési indoknál külön kellett vizsgálni és értékelni, hogy az abban foglaltak alapot adtak-e a felperessel szembeni bizalom elvesztésére, ezen kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett. Mindezekre figyelemmel az egyhangú határozat körülményére történt fellebbezési hivatkozás sem vezethetett eredményre.

[72] A fent részletezettek alapján a fellebbezésnek a felmentés jogalapja körében tett, az egyes felmentési indokokon túli, általános érvelése nem volt alkalmas a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerűsége kérdésében elfoglalt elsőfokú ítéleti álláspont megdöntésére. A bizalomvesztés bekövetkeztét az egyes felmentési indokoknál külön kellett értékelni, az ezzel kapcsolatos elsőfokú ítéleti megállapításokat az egyes felmentési indokok kapcsán tett fellebbezési érvek mentén a másodfokú bíróság az alábbiak szerint vizsgálta.

[73] Az alperes a fellebbezésében valamennyi felmentési indok tekintetében csupán állította, hogy az elsőfokú eljárás során tanúkkal és okiratokkal kétséget kizáróan bizonyította a tényállást, mely megalapozhatta a felperessel szemben a bizalomvesztés megállapítását, és megismételte fellebbezésében a felperes által megszegett, a felmentésben foglalt, valamint az elsőfokú eljárás során állított jogszabálysértéseket. Mindezen hivatkozások önmagukban nem lehetnek alkalmasak arra, hogy az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítékértékelés okszerűségét és ennek nyomán a bizalomvesztés kérdése körében érdemben levont jogkövetkeztetést megdöntsék, az alperesnek kellett a fellebbezésében részletesen kimunkálnia, hogy az egyes felmentési indokoknál az elsőfokú bíróság miként mérlegelte okszerűtlenül a beszerzett bizonyítékokat és vont le megalapozatlan jogkövetkeztetést a bizalomvesztés fennálltának hiányára vonatkozóan.

[74] Az 1. felmentési indoknál az alperes a fellebbezésében csupán megismételte az elsőfokú ítélet indokolásában is rögzített tényállást, miszerint település2 község tekintetében a belső ellenőrzés biztosítására vonatkozó szerződés 2021. decemberében megszűnt, a felperes nem gondoskodott új szerződés megkötéséről, valamint a további 5 község tekintetében a belső ellenőrzési terv elfogadására a jogszabályi határidőig nem került sor. Mindezzel kapcsolatban az elsőfokú ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy település2 tekintetében a polgármester eljárására figyelemmel a felperest miért nem terheli kötelezettségszegés, míg a további 5 település vonatkozásában a mulasztás miatt a Möt. 119. § (4) bekezdése megsértése, mint legalább gondatlan kötelezettségszegés legfeljebb fegyelmi eljárás keretében volt vizsgálható, a bizalomvesztésre alapul nem szolgálhatott. Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet tényállásában rögzítettekhez képest többet nem adott elő, nem részletezte, hogy az elsőfokú bíróság értékelése a belső ellenőrzés biztosítására vonatkozó szerződések tekintetében miért volt okszerűtlen, az elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest a feltárt tényállás alapján miért állapítható meg a felperessel szembeni bizalomvesztés. Többlettényállási elemként a fellebbezésében a belső ellenőrök többszöri felszólítását hozta fel az alperes, azonban helytállóan utalt arra a fellebbezési ellenkérelmében a felperes, hogy ez a körülmény a felmentési indokban nem szerepelt, ezzel jogellenesen bővítette a fellebbezésében a felmentési indok körét az alperes, a Kp. 108. § (1) bekezdését is figyelembe véve a másodfokú bíróság csak az elsőfokú ítéleti megállapítások jogszerűségének felülvizsgálatára jogosult, az elsőfokú bíróság pedig csak azon felmentési indok jogszerűségéről dönthetett, amely a felperest felmentő határozat indokolásában

szerepelt. Mindezek alapján a fellebbezési eljárásban az alperes a felmentési indokok között eredetileg nem szereplő újabb indokot, többlettényállási elemet nem hozhatott fel, ezzel a felmentési indokok körét jogszerűen nem bővíthette. Az alperes ezért a fellebbezésében az 1. felmentési indok körében kifejtett elsőfokú ítéleti álláspontot megdönteni nem tudta.

[75] A 2. felmentési indok tekintetében az alperes a fellebbezésében ugyancsak megismételte a felmentésben és az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatában a felperes terhére felróttakat, miszerint nem megfelelően ellenőrizte az ágazati szociális pótlékkal kapcsolatos eljárásban meghatalmazott ügyvéd tevékenységét. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes nem volt jogosult és köteles az ügyvéd utasítására és ellenőrzésére, ezt megalapozó jogszabályhelyet az alperes sem tudott megjelölni. Ezzel szemben az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által már értékelt okirati bizonyítékokra, levelezésre hivatkozott, mely érvelés konkrét részletes hivatkozások nélkül – miszerint az elsőfokú ítéleti okfejtés miatt nem okszerű és jogszerű a kérdésben – nem lehet alkalmas az elsőfokú ítéleti megállapítások megdöntésére. Az alperes a fellebbezésében összehasonlításként hivatkozott a 7. felmentési indoknál tanúsított felperesi magatartásra, ezzel szemben minden felmentési indokot, annak jogszerűségét külön-külön kellett vizsgálni, azért a 7. felmentési indokkal kapcsolatban kifejtett alperesi érvelés nem lehetett alkalmas a 2. felmentési indoknál értékelt felperesi magatartás megítélésére, az ezzel kapcsolatos elsőfokú ítéleti okfejtés megdöntésére. Mindezekre tekintettel az alperes a fellebbezésében a 2. felmentési indok jogszerűségét sem tudta alátámasztani.

[76] A 3. felmentési indok tekintetében az elsőfokú ítélet részletes indokolást tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem nyert hiteltérdemlő bizonyítást, miszerint a választás helyszínének módosítási igénye bejelentésének elmulasztásával a felperes gondatlanul szegte meg a kötelezettségét, illetve nem működött együtt a települési polgármesterrel. Rögzítésre került az alperes által nem vitatott munkamegosztás a felperes és az aljegyző között, miszerint az aljegyző végezte település6 település ügyeit, és az aljegyző nem tájékoztatta a felperest időben a címváltozásról, a címváltozás bejelentési kötelezettségnek utólag az aljegyző tett eleget. Mindezekkel szemben az alperes a fellebbezésében csupán egyetlen körülményre hivatkozott, miszerint a keresőképtelenné válását megelőzően tartott képviselő-testületi ülés jegyzőkönyvéből a felperesnek tudnia kellett arról, hogy a település6i polgármesteri hivatal épülete alkalmatlan a testületi ülés megtartására. Adós maradt azonban annak részletes kifejtésével, hogy az a feltételezés, miszerint ezt a jegyzőkönyvet a felperesnek olvasnia kellett és ebből tudnia kellett arról, hogy a választás megtartására a polgármesteri hivatal épülete alkalmatlan, az elsőfokú ítéleti érveléssel szemben miért támasztja alá azt, hogy a hivatali kötelezettségét a felperes olyan mértékben megszegte, hogy abból a munkáltatójával szembeni lojalitás hiányára megalapozottan következtetni lehet. Ennélfogva az alperes a 3. felmentési indoknál sem tudta alátámasztani a fellebbezési érvelésével, hogy jogszerűtlen volt az elsőfokú ítéleti megállapítás ezen felmentési indok jogellenessége kapcsán.

[77] A 4. felmentési indoknál az elsőfokú bíróság okszerű indokát adta annak, hogy a felperes jegyzői kinevezését megelőzően több évvel történt hiányosság, a társulás1 2014-es irataiban szereplő átvezetési hiba a társulás elnökének személye tekintetében miért nem alapozhatja meg a bizalomvesztés tényét. Az elsőfokú ítélet indokolásának [8] bekezdésében

foglalt, a bizalomvesztéssel kapcsolatos kúriai gyakorlatra utalással helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a közszolgálati kötelezettségszegés évekkel később már bizalomvesztést nem alapozhat meg, az eltelt hosszú időszak, az időmúlás ténye ugyanis gyengíti annak megállapíthatóságát, hogy az adott kötelezettségszegés miatt a felperesbe vetett bizalom meggyengült. A bizalomvesztés okának az adott felmentési indokból egyértelműen és konkrétan ki kell derülnie, olyan súlyúnak kell lennie, ami a bizalomvesztést lényegében azonnal, élesen megalapozza, a hosszú időmúlás kétségesse teszi a bizalomvesztés megállapíthatóságát. Az alperes a fellebbezésében csak megismételte az átvezetési kötelezettség elmulasztásának tényét és azt az érvelését, hogy az a körülmény, miszerint 2014. évben a felperes még nem volt jegyző, nem mentesíti a kötelezettség teljesítése alól. Nem adott elő azonban részletes érvelést arra vonatkozóan, hogy a kötelezettségszegés óta eltelt hosszú időre is figyelemmel miért rendült meg a felperessel szembeni bizalom, az időmúlásra is alapított elsőfokú ítéleti okfejtés miatt jogszerűtlen. Mindezekre figyelemmel helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban tekintetben, hogy a 4. felmentési indok nem alapozza meg a bizalomvesztést, az jogellenes.

[78] Az 5. felmentési ok tekintetében az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredménye alapján okszerűen állapította meg, hogy a felmentési indok csak részben idézte a felperes nyilatkozatát, a teljes előadása szerint új alpolgármestert lehet választani a ciklus félidejében, ha a régi alpolgármester lemond. Téves tájékoztatás hiányában nem valósulhatott meg ezért a bizalomvesztés alapjául szolgáló jogszabálysértés, továbbá helytállóan figyelembe vette azt is az elsőfokú bíróság, hogy a 2022. évi felmentéshez képest túl régi, 2019. évi nyilatkozatot a bizalomvesztés alapjául venni nem lehet. Az alperes a fellebbezésében csak állította, hogy a felperes tájékoztatása téves volt, viszont az elsőfokú bíróság által a tájékoztatás teljes szövege tekintetében megállapított tényállást megdőntő adatot nem szolgáltatott. Mindezeket túl az idő múlását – a fent már kifejtettek szerint – is okszerűen vette figyelembe az elsőfokú bíróság. Az alperes ebben a körben tett fellebbezési nyilatkozata, miszerint azért kerültek régebbi esetek is feltüntetésre a bizalomvesztés alapjául, mert igyekeztek minél több, a felmentést megalapozó esetet összegyűjteni a felperes munkavégzése kapcsán, a bizalomvesztésre vonatkozó alperesi álláspontot gyengíti. Ezen érvelés éppen arra enged következtetni, hogy a bizalomvesztést egyértelműen megalapozó néhány, nem régi esethez képest több évre vissza kellett nyúlni ahhoz, hogy a felmentés indokait az alperes megadja. Ezzel szemben a bizalomvesztés okának egy vagy néhány esetből pregnánsan ki kellett volna tűnnie, ez felel meg a kialakult bírói gyakorlat szerinti, a bizalomvesztést megalapozó valós és okszerű indokolás követelményének. Abból a körülményből, hogy a polgármesterek egyetértésben döntöttek a felperes felmentéséről, az 5. felmentési indok tekintetében sem lehet alappal arra következtetni, hogy a felmentés indoka okszerű és alapos volt. A felmentés indokát, a bizalomvesztés megvalósulását, annak valós és okszerű voltát az alperesnek kellett bizonyítania az elsőfokú eljárásban helytállóan kiosztott bizonyítási teher szerint, ezért eredménytelenül hivatkozott a fellebbezésében az alperes arra, hogy a felperes nem tudott olyan tanút megjelölni, aki cáfolta volna a bizalomvesztés bekövetkeztét az 5. felmentési indok tekintetében. Az 5. felmentési okra alapított fellebbezési érvelés így sikerre nem vezetett.

[79] A 6. felmentési indok tekintetében az elsőfokú bíróság azt róta a felperes terhére, hogy nem volt világos a felmentés indoka, valójában mit rótt az alperes a felperes terhére bizalomvesztési okként. Az alperes a fellebbezésében ugyan megjelölte azokat a

jogszabályi rendelkezéseket, amik a közművelődési szakember foglalkoztatását előírják, azonban nem részletezte, hogy a felperes miként nem gondoskodott megfelelően a fenti jogszabályi követelmények megvalósulásáról, a felperes magatartásának eredménye miatt nem volt megfelelő és kifizetődő az érintett önkormányzatoknak. Csak megismételte a fellebbezésében azt az elsőfokú eljárásban is megállapított tényállást, hogy az érintett települések tekintetében miként nem teljesültek a közművelődési szakember alkalmazásának feltételei, de ezzel sem dönthette meg azt az elsőfokú ítéletbeli megállapítást, hogy a 6. felmentési indok nem volt világos, abból ugyanis nem derült ki, hogy a közművelődésszervező személyre vonatkozó megállapodás megkötése tekintetében konkrétan milyen mulasztást terhelte a felperesre, milyen jogszabályi rendelkezésen alapuló, milyen kötelezettsége megsértéseként állt elő a fenti eredmény. Már az elsőfokú bíróság is helytállóan mutatott rá, hogy a polgármesterek félrevezetésének ténye a felmentés indokaként nem szerepel, ezzel utólag a fellebbezési eljárásban sem bővítheti jogszerűen a felmentési indokot az alperes. A fentiek alapján a 6. felmentési indok tekintetében hozott elsőfokú ítéleti döntés is jogszerűnek bizonyult.

[80] A 7. felmentési indok tekintetében az alperes a fellebbezésében ismét csak megismételte az elsőfokú ítéletben már rögzített tényállást, abból álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen következtetett a bizalomvesztés hiányára. Az elsőfokú bíróság a releváns teljes tényállást feltárta az adott felmentési indok körében, és abból megalapozottan következtetett a bizalomvesztés hiányára. A felperes a tárgyi megbeszélésen valóban a település⁷¹ polgármester álláspontjával egyezően érvelt, hozzátéve azonban, hogy pereskedésre adhat okot, ha nem tisztázzák az érintett települések, hogy milyen arányban viselik a tömedékelés költségeit. Mindezzel az esetleges károsodás lehetőségére (pereskedésre és ennek nyomán anyagi veszteségre) hívta fel az érintett polgármesterek figyelmét, mindezen tényállási elemeket együttesen figyelembe véve megalapozottan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperes a magatartásával bizalomvesztésre okot adó körülményt nem valósított meg. Ennek megdöntésére alkalmatlannak bizonyult az a fellebbezési érvelés, hogy a felperes ugyan a véleményét kinyilváníthatja, azonban nem nyilvános megbeszélésen, idegen emberek előtt, hanem csak a közös hivatalának polgármesterei előtt, a fent részletezettek szerint ugyanis a nyilvános megvallott véleménye bizalomvesztésre okot nem adott, mert a körzetének polgármestereivel szembeni állásfoglalását az esetleges károsodás lehetőségére figyelmeztetéssel lényegében indokolta. A 7. felmentési indok kapcsán előterjesztett fellebbezési érvelés ezért eredménytelen volt.

[81] A 8. felmentési indoknál a fellebbezés ismét csak ismételte az elsőfokú eljárásban tett alperesi hivatkozásokat, a felperes milyen kötelezettségének nem tett eleget a pénzösszeg átutalása kapcsán, továbbá az együttes aláírási jogra vonatkozóan. Ehhez képest az elsőfokú bíróság az ítéletében részletezte, hogy a feltárt bizonyítás alapján az alperes nem bizonyította a felperes aláírásának szükségességét az utaláshoz, továbbá igazolást nyert, hogy a táppénzes időszaka alatt utasította az ügyintézőt az összeg átutalására, de az a feladatát nem végezte el. Mindezek alapján okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a magatartása legfeljebb fegyelmi eljárás alapját képezhetett volna, de bizalomvesztést nem alapozhatott meg. Ezt az okszerű érvelést a felperes konkrét kötelezettségzegésének megismétlése a fellebbezésben nem dönthette meg, ezért az elsőfokú bíróság a 8. felmentési indok tekintetében is jogszerűen foglalt állást annak jogellenességéről.

[82] A 9. felmentési indoknál az alperes a fellebbezésében azzal látta alátámasztottnak a bizalomvesztést, hogy a felperes jelen volt a tárgyi önkormányzati határozat meghozatalánál, azonban nem figyelmeztette a jelenlevőket arra, hogy a határozat nem jogszerű, továbbá a kormányhivatal utólagos figyelmeztetésére sem intézkedett a határozat visszavonása iránt. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában helytállóan mutatott rá, hogy a 9. felmentési indok nem tartalmazta, hogy konkrétan mit rótt a jogszerűtlenül meghozott határozat tekintetében a felperes terhére. Nem szerepelt az indokok között az, hogy nem figyelmeztette előzetesen a képviselő-testületet a határozat jogszerűtlen jellegére, ezért ezzel az indokkal sem az elsőfokú eljárásban, sem pedig a fellebbezésében nem bővíthette jogszerűen a felmentés indokait az alperes. Először a fellebbezési eljárásban említette az alperes a kormányhivatal felhívására történt intézkedési kötelezettség elmulasztását, ebben a tekintetben is elmondható, hogy a felmentés indokai között ez az érv nem szerepelt, ezt utólag a fellebbezési eljárásban az alperes jogszerűen már nem hozhatja fel. Mindezek alapján az alperes a 9. felmentési indok tekintetében sem tudta alátámasztani a bizalomvesztés fennálltát.

[83] A 10. felmentési indoknál az elsőfokú bíróság azt róta az alperes terhére, hogy a felmentés indokolásából nem világos, hogy ezen pontnál milyen bizalomvesztési indokot rótt a felperes terhére. A felmentés indokolása csak a településrendezési terv hivatali érintő intézkedésének elmaradását és hónapokra történő elhúzódását említi, azonban ezen belül nem részletezi, hogy konkrétan milyen felperesi kötelezettség elmulasztásáról, illetve késedelmes megvalósításáról van szó. Ez a felmentési indok tehát a világosság követelményének megsértése miatt már eleve jogellenesnek minősülhetett, ehhez képest az elsőfokú bíróság további indokként említette, hogy a vonatkozó jogszabályi rendelkezések szerint a lakossági fórum összehívásának kötelezettsége nem a felperest, hanem a polgármestert terhelte. Helytállóan mutatott rá ugyanakkor az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában és az alperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy az iratok szakhatóság részére történő kiküldése és a lakossági fórum összehívásának kötelezettsége elmulasztását utólag az elsőfokú eljárásban róta a felperes terhére az alperes. Ugyanezeket az okokat említette a fellebbezésében is, azonban – a fent már részletezettek szerint – a felmentés indokai utóbb jogszerűen nem bővíthetők, ezért az iratok kiküldése valamint a lakossági fórum összehívása iránti kötelezettség megszegésére hivatkozással a fellebbezésében nem támadhatta alappal az alperes az elsőfokú ítélet jogszerű megállapításait. Mindezek alapján a 10. felmentési okra alapított fellebbezés sem lehetett eredményes.

[84] A 11. felmentési indok tekintetében az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen állapította meg az együttes aláírás kötelezettségét és azt, hogy az utalás nem a jegyző feladata volt, hanem az ügyintézőé, aki a kötelezettségét nem teljesítette és részletezte, hogy a Mötv. és Kttv. szabályai szerint a jegyző a polgármester kérésére nem adhatta át a szakmai irányítást az aljegyzőnek. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében csak azt adta elő, hogy a polgármester és a jegyző együttes aláírása kell az utaláshoz, az utalásról a felperesnek kellett volna intézkednie, aki azonban ezt nem tette meg. Nem volt hivatkozás arra nézve, hogy ezen állításai miként alkalmasak az elsőfokú ítéleti indokolás cáfolatára, az elsőfokú ítéletben is rögzített együttes aláírási jogosultságokon túl az utalásról való intézkedési kötelezettség miatt a felperest terhelte. Mindezekre figyelemmel az alperes a 11.

felmentési indok tekintetében kifejtett fellebbezési indokaival sem tudta alátámasztani a bizalomvesztés fennálltát.

[85] A 12. felmentési indoknál az alperes a fellebbezésében csak állította, hogy a felperesnek gondoskodnia kellett volna a bankszámlák feletti rendelkezési jogosultság tekintetében is a helyettesítéséről arra az esetre, ha munkáját nem tudná ellátni. Az elsőfokú bíróság az ítéletében helytállóan kifejtette, hogy az aláírási jogosultság engedélyezése nem a felperes, hanem a képviselő-testület jogkörébe tartozott, mint ahogy azt később 2023. márciusában meg is tette az aljegyző részére. Mindezek miatt nem volt a felperes terhére róható, hogy nem kezdeményezte a képviselő-testületeknél, hogy a helyettesítés kérdésében hozzanak határozatot, jogszabálysértést nem valósított meg. Ezen érvelés megdöntésére nem volt alkalmas az a fellebbezési – semmivel alá nem támasztott – hivatkozás, hogy a felperesnek lett volna kötelezettsége előrelátóan a helyettesítéséről való gondoskodás, melyre elegendő idő állt a rendelkezésére. Az előrelátás és az esetleges fennakadások elkerülése még nem teremt olyan konkrét jogszabályban meghatározott kötelezettséget a felperes részére, ami a jogszabálysértését megalapozná, az alperes által is elismert, a felperes és az aljegyző közti munkamegosztás pedig szintén nem eredményez a felperes részére kötelezettséget a bankszámlák feletti rendelkezési jogosultság aljegyző részére történő megadására. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a 12. felmentési indok tekintetében is okszerűen állapította meg a bizalomvesztés hiányát, és nyilvánította ezt a felmentési okot is jogellenessé.

[86] A 13. felmentési indok tekintetében az elsőfokú bíróság a részletes bizonyítás alapján feltárta a kastélyfelújítási program szakaszait, ebben a körben azt, hogy a felperesnek érdemi szerepe a tervezési szakaszban volt, a megvalósítási szakaszban azonban a keresőképtelen állománya miatt már nem vett részt. Az elsőfokú bíróság a feltárt adatokból okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a tervezési szakaszban mutatkozó esetleges késedelmek legfeljebb fegyelmi eljárás keretében lettek volna vizsgálhatók, nem pedig bizalomvesztési indokként. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében azzal igyekezett alátámasztani a bizalomvesztést, hogy a kastélyfelújítási projekt egy kis falu életében rendkívüli jelentőséggel bír, a felperesi késedelmek pedig az egész pályázat sikerét veszélyeztették, azt mutatták, hogy a felperes nem viseli szívén a projekt megvalósulását. Nem részletezte azonban, hogy a felperes konkrétan milyen magatartása, milyen késedelmek és mennyiben, milyen összefüggésben okoztak bizalomvesztést az irányába, a fellebbezés általános hivatkozásaiból sem lehetett következtetni a bizalomvesztés megvalósulására. A bizalomvesztés alátámasztottságának hiányában pedig alaptalanul érvelt azzal, hogy bizalomvesztés esetén nem volt szükséges fegyelmi eljárás lefolytatására. A fent részletezettek alapján az alperes a 13. felmentési indok jogszerűségét sem tudta alátámasztani.

[87] A 14. felmentési indok tekintetében az elsőfokú bíróság a becsatolt orvosi igazolás alapján nem tartotta a bizalomvesztést megalapozó körülménynek a felperes keresőképtelenségének időszakával kapcsolatos tájékoztatását. Az orvosi igazolás alapján okszerűen megállapítható volt, hogy a keresőképtelensége 2022. február 1. napján kezdődött, a kezelése, kivizsgálása folyamatban van, ennél pontosabb tájékoztatást a várható visszatéréséről a felperes adni nem tudott. Helytállóan figyelembevételre került továbbá, hogy a keresőképtelenség kezdő időpontjához képest időben szerezte be 2022. február 10. napján az orvosi igazolást a felperes. Mindezek alapján megállapíthatóvá vált, hogy a felperes a

keresőképtelenségének várható idejével kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, ennél pontosabb tájékoztatás nem volt tőle elvárható, ezért az alperes a fellebbezésében alaptalanul róta fel a felperesnek, hogy a tájékoztatásából még nagyságrendileg sem tudta megállapítani, hogy mikor tér vissza a munkába. A 14. felmentési indok tekintetében is helytállóan állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy az abban foglaltak a bizalomvesztésre okot adó körülménynek nem tekinthetők.

[88] A 15. felmentési indok tekintetében az elsőfokú bíróság a felmentés jogellenességét arra alapította, hogy a felmentési indokaiként megfogalmazott vezetői kompetenciák (pl. visszajelzés) hiányát az alperes a perben csatolt iratokkal (település1 és település2 képviselő-testületek határozatai, valamint az e-mailes levelezés) bizonyítani nem tudta, mert a csatolt iratok a polgármesterekkel való megromlott kapcsolatra utaltak, azonban a felmentési okként megjelölt vezetői kompetenciák hiányát nem támaszthatták alá. Az alperes a fellebbezésében ugyanezen iratokra hivatkozott a bizalomvesztés alapjául, nem fejtette ki azonban, hogy az elsőfokú bíróság értékeléséhez képest ezek miként kerülhetnek másként figyelembevételre, csupán állította, hogy a bizalomvesztés tényét ezen iratok alátámasztják, nem részletezte, hogy a felmentés indokaként megfogalmazott vezetői kompetenciák hiányát mennyiben támasztják alá. Szintén a fentiek miatt az arra történt hivatkozásnak sem volt jelentősége, hogy a Mötv. 83. § b) pontja szerint lakosságszám-arányos döntéstől függetlenül a települések nem voltak elzárva attól, hogy a felperesbe vetett bizalmuk elvesztését képviselő-testületi határozatba foglaltan kimondják. Mindezekre figyelemmel az alperes a fellebbezésében a 15. felmentési indok tekintetében sem támasztotta alá a bizalomvesztés megvalósulását.

[89] A fent részletezettek alapján megállapítható, hogy az alperes a fellebbezésében sem a valamennyi felmentési indokra vonatkozó általános megállapításaival, sem pedig az egyes konkrét felmentési indokokkal kapcsolatos érvelésével nem tudta alátámasztani, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat, adatokat helytelenül, okszerűtlenül értékelte, és ezen eljárási jogszabálysértésen keresztül megalapozatlan jogkövetkeztetést vont le a bizalomvesztés hiányára vonatkozóan. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a részletesen és alaposan megindokolt ítéletével okszerű indokait adta annak, hogy a felperessel szemben megfogalmazott 15 felmentési indok különböző okokból miért nem volt jogszerű, azok alapján miért nem volt megállapítható a felperessel szemben a bizalomvesztés. Az irányadó jogszabályi rendelkezések valamint a bírói gyakorlat szigorú követelményei alapján helytálló jogkövetkeztetést vont le abban a tekintetben, hogy a felperesi felmentés részben nem világos, részben nem okszerű, részben pedig bizalomvesztésre okot nem adó hivatkozásai miatt az ott felhozottak alapján a felperes irányába megvalósult bizalomvesztés nem volt megállapítható, ezért a bizalomvesztésre alapított alperesi felmentés jogellenesnek bizonyult. Mindezekre tekintettel nem vezethetett eredményre az a fellebbezési hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben nem helytállóan állapította meg, azokból helytelen következtetést vont le, a felmentés jogszerű volt, a szakmai lojalitás hiánya megállapíthatónak bizonyult, az egyes felmentési indokok külön-külön, illetve összességükben is alkalmasak voltak a bizalomvesztés megállapítására, a felmentést világosan, okszerűen és megfelelően megindokolta az alperes.

[90] Az átalány-kártérítésre vonatkozó elsőfokú ítéleti döntés tekintetében az ítéltábla nem végezhetette el az elsőfokú bíróság által értékelt tényállási elemek és

bizonyítékok felülmérlegelését; a másodfokú bíróság felülbírálata az átalány-kártérítésösszepszerúsége vonatkozásában csak arra terjedhetett ki, hogy volt-e olyan, a fellebbezésben – csatlakozó fellebbezésben – hivatkozott körülmény, amelyet az elsőfokú bíróság az okszerű mérlegelés követelményeit sértve nem vett figyelembe vagy figyelembe vett ugyan, de kirívóan okszerűtlenül értékelt. Az egységes bírói gyakorlat szerint a másodfokú bíróság csak a fentiek szerinti okszerűtlen mérlegelés jogkövetkezményeit vonhatja le, az elsőfokú ítéletösszepszerúség körében történt állásfoglalásának felülmérlegelésére nem jogosult (Kf.VII.37.780/2020/5., Kf.VII.45.117/2022/4., Kf.III.45.033/2022/6.).

[91] A kialakult bírói gyakorlat szerint az átalány-kártérítésösszepszerúsége – a kártérítés átalány jellegére figyelemmel – bizonyítás útján nem állapítható meg, ezért annak összegét a bíróság a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (3) bekezdése szerint az eset összes körülményeinek mérlegelésével a szabad belátása útján határozhatja meg, ez a szabad belátás azonban nem lehet önkényes: a bíróság döntésének meg kell felelnie a helyes gondolkodás követelményének, és a peranyagából kikövetkeztethetőnek kell lennie, továbbá kellő meggyőző erővel kell bírnia. A kártérítés megállapításának nem előfeltétele, hogy a köztisztviselőnek ténylegesen kára is keletkezzen. A jogsértés súlyának az értékelése elsősorban a munkáltató jogellenes megszüntetés során tanúsított magatartásának a mérlegelését jelenti (Kf.VII.40.483/2021/6.). Az átalány-kártérítés valamennyi kár kompenzálására szolgál, ezért az átalány-kártérítés összegének megállapításánál az eljáró bíróságnak figyelemmel kell lennie arra, hogy milyen következményekkel járt a felperes esetében a jogviszony jogellenes megszüntetése. Értékelnie kell azt a körülményt is, hogy a felperes mennyi ideje állt az alperessel közszolgálati jogviszonyban, ami egy jogellenes intézkedés folytán szűnt meg (Kúria Kf.VIII.40.424/2021/8.). Az átalány-kártérítésösszepszerúsége megállapításánál a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján figyelemmel kell lenni az eset összes körülményére, így különösen – és elsősorban – a jogsértésre és annak súlyára. Értékelési körbe kell vonni az objektív körülményeket, valamint a fél által ebben a körben megadott érvelést, arra nézve, hogy ő mit tekint súlyos következménynek. Szem előtt tartva a bírói gyakorlatot, elfogadott a középértéknek megfelelő elsődleges viszonyítási alap (BH2006. 337., Kfv.VII.37.353/2020/7.). Az átalány-kártérítés mértékét elsősorban a jogsértés súlyossága határozza meg. Amennyiben a felmentés csupán alaki ok miatt minősült jogellenesnek, nem indokolt az átalány-kártérítés minimum összegénél magasabb marasztalás megállapítása (Kúria Mfv.II.10.401/2017/8.).

[92] A másodfokú bíróságnak a fentiekben összefoglalt ítélkezési gyakorlat tükrében abban a kérdésben kellett állást foglalnia a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdésében, a Pp. 279. § (1) és (3) bekezdésében valamint a Kttv. 193. § (5) bekezdésében foglalt mérlegelési kötelezettség megsértésére történt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési hivatkozások mentén, hogy az elsőfokú bíróság az okszerű mérlegelés követelményét megsértve értékelte, vagy nem értékelte a fellebbezésben és csatlakozó fellebbezésben hivatkozott körülményeket.

[93] A fellebbezés az átalány-kártérítésösszepszerű támadásának indokait csak sommásan foglalta össze, az elsőfokú érvelésével egyezően továbbra is csak két havi illetménynek megfelelő összegben tartotta jogszerűnek a kártérítést. Kérte figyelembe venni, hogy a munkaerő piacon jelenleg munkaerőhiány van, a felperes végzettségével és gyakorlatával könnyen el tud helyezkedni ugyanilyen fizetési szintén. Ezt az alperes által az

elsőfokú eljárásban is hivatkozott szempontot az elsőfokú bíróság az átalány-kártérítés összegének meghatározása során lényegében értékelte, az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében (38. oldal) kifejtette, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a felperes ismételt elhelyezkedése nehézkes volt figyelemmel az életkorára, valamint arra is, hogy az alperes nyilvános képviselő-testületi ülésen döntött a bizalmatlanság kérdésében, ami a jó hírnevét sértette. Mindezekre figyelemmel nem nyert igazolást az az alperesi állítás, hogy a felperes a végzettségével és szakmai gyakorlatával könnyen el tudott volna helyezkedni, az ezt alátámasztó részletes indokolást az alperes a fellebbezésében sem terjesztett elő.

[94] A felperes a csatlakozó fellebbezésében az átalány-kártérítés összecszerűségének támadásánál részben olyan körülményeket sorakoztatott fel, amelyeket az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában értékelt, és a csatlakozó fellebbezés nem adta elő, hogy ez az értékelés miért bizonyulna okszerűtlennek. Az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében értékelésre került az a körülmény, hogy a felperes szolgálati viszonya négy évvel a női kedvezményes öregségi nyugdíjkorhatár elérése előtt került megszüntetésre, nehézségekbe ütközött az ismételt elhelyezkedése, jegyzői álláshelyre benyújtott pályázatát elutasították, továbbá nyilvános képviselő-testületi ülésen döntöttek a bizalmatlanság kérdésében. Csak beosztott ügyintézői munkakörben tudott elhelyezkedni lényegesen alacsonyabb bérért, juttatásért, a jelenlegi munkahelye a lakóhelyétől távol van, ez miatt a családi életében és anyagi kiadásaiiban nehézségek mutatkoznak, kárenyhítési kötelezettségének pedig eleget tett. Mindezen körülményeket a csatlakozó fellebbezésében a felperes csak megismételte, de nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság értékelésével szemben ezeket a szempontokat miért lettek volna alkalmasak eltérő mérlegelésre és az átalány-kártérítés összegének felemelésére.

[95] Így a képviselő-testület nyilvános ülésével kapcsolatban az elsőfokú ítélet indokolása valóban csak a Mötv. 46. § (2) bekezdés a) pontját tartalmazza, ugyanakkor a felperes a 2023. május 17. napján kelt nyilatkozatában a Mötv. 46. § (2) bekezdés b) pontjára is hivatkozott. A Mötv. 46. § (1) bekezdés b) pontjának megsértését az elsőfokú ítélet valóban nem említette, azonban a csatlakozó fellebbezésében a felperes nem munkálta ki, nem mutatta be részletesen, hogy az átalány-kártérítés összecszerűsége körében miért jelent okszerűtlen mérlegelést a fenti szempont figyelmen kívül hagyása, az a körülmény, hogy a képviselő-testület jogsértően nem tarott zárt ülést, továbbá a bizalmas kérdésben folytatott levelezésbe illetéktelen munkatársak is beeláttak, mennyiben sérti a felperes jóhírnevét az elsőfokú bíróság által a felperes javára értékelt körülményeken túl, és miként lenne alkalmas ezen körülmények értékelése az átalány-kártérítés összegének növelésére. Mindezek alapján a felperes nem adta elő azokat az indokokat, amelyek a mérlegelés okszerűtlenségét a fenti körben megállapíthatóvá tennék.

[96] Az elsőfokú ítélet indokolása a [26] bekezdésében (39. oldal) foglalkozott a végkielégítésre történt felperesi hivatkozással, a rendelkezésre álló adatok alapján okszerűen megállapítva, hogy az eljárás során nem merült fel olyan felmentési indok, amely esetén a felperes végkielégítésben részesülhetett volna, ilyenre a felperes sem hivatkozott. A felperes a fellebbezésében csak állította, hogy az alperes azért választotta a bizalomvesztés felmentési indokát, hogy ne kelljen végkielégítést fizetnie a Kttv. 69. §-a alapján, ezen állítását azonban semmivel alá nem támasztotta. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra következtetésre a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy végkielégítés alapjául szolgáló indok az ügyben nem merült fel. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság az összecszerűség körében helytállóan mellőzte a végkielégítés összegének zsinórmértékként történő figyelembevételét.

[97] A felperes egészségügyi állapota csupán a 14. felmentési indok tekintetében került megemlítésre, amikor azt róta az alperes a felperes terhére, hogy nem tájékoztatta hozzávetőlegesen sem a távollétének várható idejéről az alperest. Az egészségi állapot tehát a keresőképtelenség várható idejével összefüggésben merült fel, nem pedig a felmentés indokaként, ezért helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletének [26] pontjában (39. oldal) hogy a felperes nem valószínűsítette, hogy az egészségügyi állapota miatt mentették fel. Az Ebktv. 8. § h) pontja szerinti egyenlő bánásmód követelményének megsértése csak abban az esetben lett volna vizsgálható, ha tételes jogszabálysértés alapján nem bizonyul jogellenesnek a felperes felmentése, az adott esetben azonban a bizalomvesztésre vonatkozó Kttv. tételes jogi rendelkezések alapján a felmentés jogellenessége megállapíthatóvá vált. Mindemellett a felperes az elsőfokú ítéletben helytállóan kifejtettek szerint nem valószínűsítette az egészségi állapota miatti hátrányos megkülönböztetést, ezért az Ebktv. szerinti bizonyítási eljárást az elsőfokú bíróságnak lefolytatnia nem kellett. Mindezekre tekintettel nem sértette az okszerűség követelményét az összecszerűség mérlegelésénél az elsőfokú bíróság azzal, hogy az összecszerűséget növelő tényezőként a felperes javára nem vette figyelembe, hogy őt az alperes az egészségügyi állapota miatt mentette fel.

[98] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a kiforrott bírói gyakorlatnak megfelelően járt el, az ügy egyedi körülményeit értékelte, valamennyi releváns szempontot figyelembe vett a mérlegelésénél. Az alperes a fellebbezésében, a felperes a csatlakozó fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amit az elsőfokú bíróság a mérlegelés okszerűségét megsértve vett figyelembe, vagy egyáltalán nem vett figyelembe, illetve azt sem igazolta, hogy a figyelembe vett körülményeket kirívóan okszerűtlenül értékelte volna, ezért az elsőfokú ítélet összecszerűség körében végzett mérlegelése nem volt jogsértő. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 78. § (2) bekezdésében és Pp. 279. § (1) bekezdésében foglalt mérlegelési kötelezettségét, az elsőfokú bíróság a peres felek által hivatkozott jogszabálysértést a kártérítési összeg mérlegelésénél nem valósított meg.

[99] Mindezekre tekintettel sem a fellebbezés, sem a csatlakozó fellebbezés nem tartalmazott olyan indokot, amely az elsőfokú bíróságnak a felmentés jogalapja és az általányskártérítés összecszerűsége körében elfoglalt álláspontja jogszerűségének megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokainál fogva a Kp. 109.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

[100] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés által érintett pertárgyérték egyenlő voltára, a peres felek egyenlő pervesztességi arányára valamint arra figyelemmel, hogy a peres felek által a másodfokú eljárásban előlegezett költségek (a peres feleket képviselő ügyvédek munkadíja) tekintetében számottevő különbség nem volt, a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján állapította meg, hogy a peres felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

[101] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) és 46. § (1) bekezdésébe szerint mértékű fellebbezési illeték (423.232 forint) az alperes Itv. 5. §

(1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége folytán, míg az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (4) bekezdése szerinti mértékű csatlakozó fellebbezési illeték (211 616 forint) a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) bekezdése és (6) bekezdése értelmében az állam viseli.

[102] Az Ítéltábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[103] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 18.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró